

Keizerrijk der Duisternis

Vierde deel van de lotgevallen van
Symethra

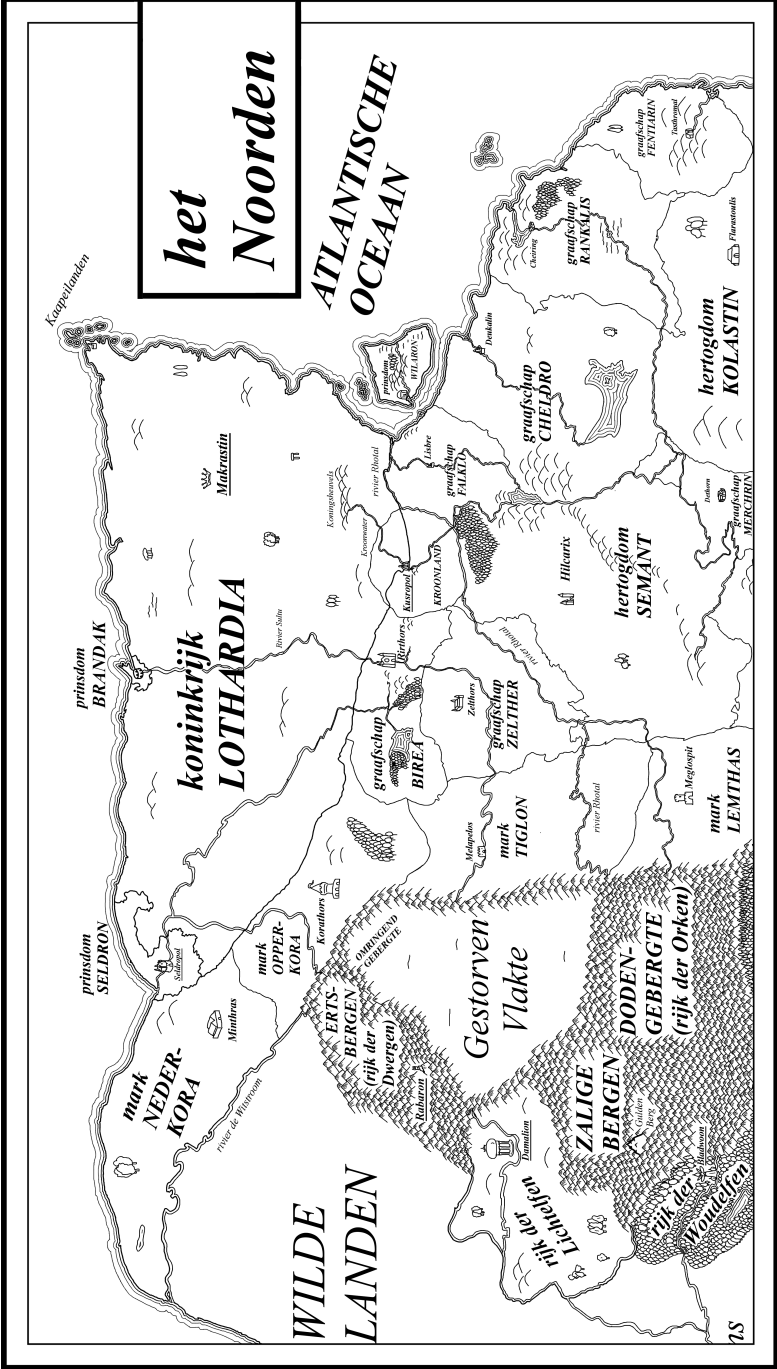
Van dezelfde auteur, in het Phulax-universum:

- *Gesluierde Ramen (2010)*
- *Lichtloos Labyrint (2016)*

De Lotgevallen van Symethra:

- *Aan de Duisternis Ontsproten (2019)*
- *Splinters van de Duisternis (2020)*
- *De Nieuwe Duisternis (2021)*

Schrijver: Giel de Reuver
Coverontwerp: Giel de Reuver
© *Giel de Reuver*

het
Noorden

ATLANTISCHE
OCEAAN

koninkrijk
LOTHARDIA

WILDE
LANDEN

Gestorven
Vlakte

herogdom
KOLASTIN

herogdom
SEMANT

mark
LEMTHAS

DODEN-
GEBERGTE
(rijk der Orken)

ZALIGE
BERGEN

rijk der
Lichtelen

rijk der
Woudelofen

prinsdom
BRANDAK

prinsdom
SELDRON

mark
NEDER-
KORA

mark
OPPER-
KORA

ERTS-
BERGEN
(rijk der
Divergen)

mark
TIGLON

graafschap
BIRE

graafschap
ZELTHER

graafschap
FALAU

graafschap
CHELDRO

graafschap
RANKSUIS

graafschap
PENTARIA

Koppeilanden

mark
NEDER-
KORA

mark
OPPER-
KORA

ERTS-
BERGEN
(rijk der
Divergen)

mark
TIGLON

graafschap
BIRE

graafschap
ZELTHER

graafschap
FALAU

graafschap
CHELDRO

graafschap
RANKSUIS

graafschap
PENTARIA

prinsdom
SELDRON

prinsdom
BRANDAK

mark
NEDER-
KORA

mark
OPPER-
KORA

ERTS-
BERGEN
(rijk der
Divergen)

mark
TIGLON

graafschap
BIRE

graafschap
ZELTHER

graafschap
FALAU

graafschap
CHELDRO

graafschap
RANKSUIS

graafschap
PENTARIA

prinsdom
SELDRON

prinsdom
BRANDAK

mark
NEDER-
KORA

mark
OPPER-
KORA

ERTS-
BERGEN
(rijk der
Divergen)

mark
TIGLON

graafschap
BIRE

graafschap
ZELTHER

graafschap
FALAU

graafschap
CHELDRO

graafschap
RANKSUIS

graafschap
PENTARIA

prinsdom
SELDRON

prinsdom
BRANDAK

mark
NEDER-
KORA

mark
OPPER-
KORA

ERTS-
BERGEN
(rijk der
Divergen)

mark
TIGLON

graafschap
BIRE

graafschap
ZELTHER

graafschap
FALAU

graafschap
CHELDRO

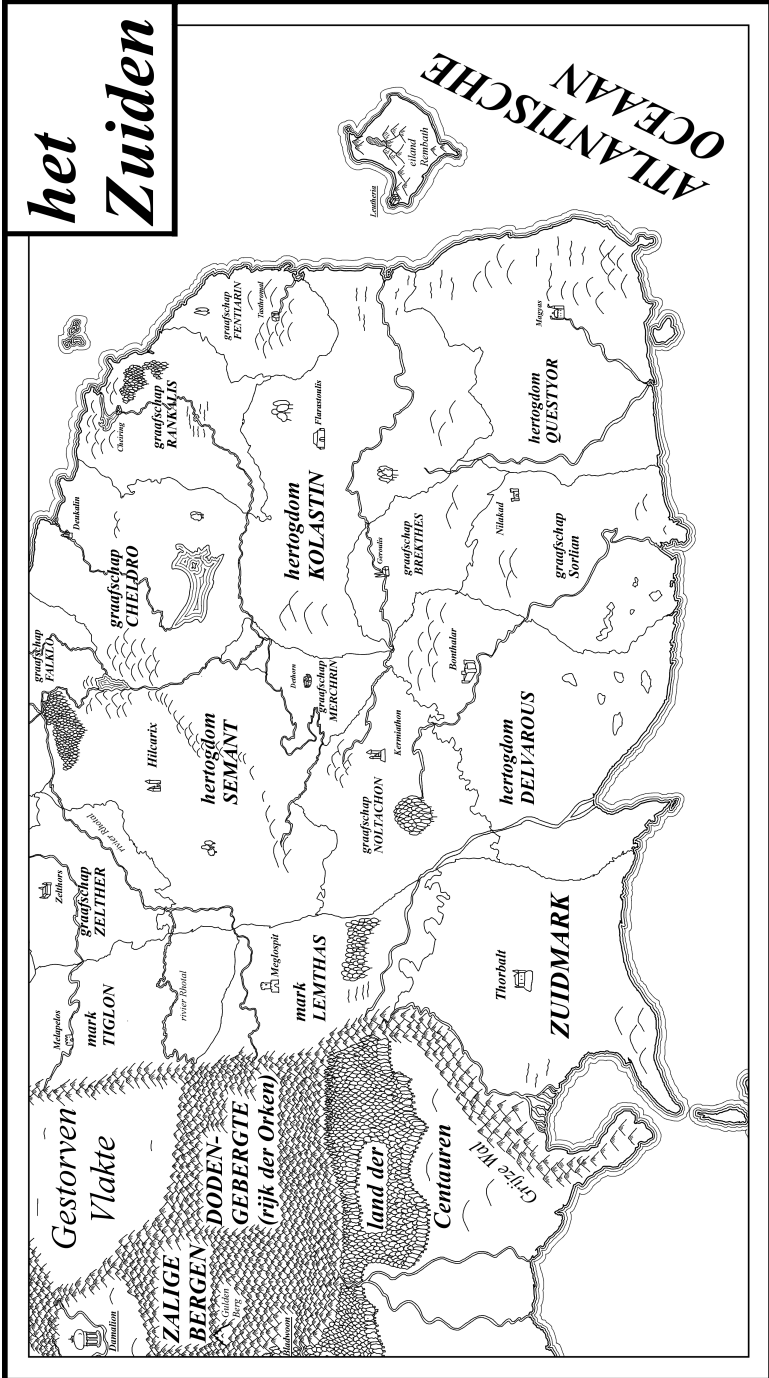
graafschap
RANKSUIS

graafschap
PENTARIA

prinsdom
SELDRON

prinsdom
BRANDAK

het Zuiden

**ATLANTISCHE
OCEAAN**

Wat voorafging...

In *Keizerrijk der Duisternis* wordt de verhalencyclus van *De Lotgevallen van Symethra* voortgezet. In de voorafgaande delen, *Aan de Duisternis Ontsproten*, *Splinters van de Duisternis* en *De Nieuwe Duisternis*, werd verhaald over Symethra's afkomst en jonge jaren, haar eerste confrontaties met haar vijand Nyctoreth en de herrijzenis van het Duister Verbond.

Symethra is geboren in Prondors, een kleine, onbeduidende stad in het graafschap Birea. Geboren uit bloedschande is Symethra uiteindelijk gedwongen om met haar pleegvader, Molan de barbierchirurgijn, te vertrekken. Ze vinden een nieuw thuis in het dorp van priester Antiriel en zijn zus Florea, die Symethra de geneeskunde van de hekserij leert. Het dorp wordt tot ieders gruwel uitgemoord door Nyctoreth, een boosaardig genie dat middels een ingewikkeld plan een moord op de keizer beraamt. Molan sterft intussen, maar met behulp van de soldaten Pergin en Dalos verijdelen Symethra en Antiriel de moordaanslag. Symethra wordt lijfarts van graaf Grindal en krijgt een liefdesrelatie met Dalos.

Pas een paar jaar later komt er weer nieuws over Nyctoreth als blijkt dat hij bezig is de Tien Splinters samen te stellen. Deze Splinters zijn eeuwen geleden door de Tien Voogden van Sogremenia afgebroken van hun Pyrieten Portalen, toen zij de Afvallige Voogd Noxoran gevangen zetten. Symethra en Dalos worden er met de Drakand Gerandros en hun oude vriend Jolaus op uit gestuurd om de overige Splinters zo snel mogelijk op te sporen. Onderweg maken ze nieuwe vrienden zoals Yecho en zijn Aardmannetjes en Sophotar de Draak. Toch is de zoektocht niet zonder offers.

Uiteindelijk is alle moeite tevergeefs: Nyctoreth ontkomt met de Tien Splinters. Het Keizerrijk reageert hier afwachtend op en Symethra en Dalos gaan zich weer

met routinewerk bezighouden. Dit brengt hen toevallig in een nieuw avontuur als ze naar Symethra's geboortestad gaan en hier een bevolkingsopstand meemaken tegen het schrikbewind van ene Volor. In de nasleep krijgt Symethra een broche cadeau, wat noodlottig blijkt. Diezelfde avond slaagt Nyctoreth er namelijk in om Noxoran uit zijn gevangenis te bevrijden en hem het Elfde Portaal aan te bieden. Hier blijkt echter ook een Splinter uit te missen. De Splinter is bij toeval verwerkt in de broche die Symethra bij zich heeft en zo wordt zij door de Demon in allerijl meegevoerd naar de Gestorven Vlake, waar ze getuige is van het gevecht tussen hem en de Tien Voogden. En Noxoran wint.

Als gevangene van Noxoran is Symethra getuige van de aankomst van zijn schepselen en dienaren: Orken, Trollen, Vampiers en al wat men maar bedenken kan. Ook Nyctoreth sluit zich aan, met een compleet krijgsplan. Dalos en graaf Grindal gaan intussen naar het Hof om de keizer van Noxorans komst te vertellen: het nieuws wordt door de Kroonraad met scepsis en laksheid ontvangen en door de keizer met besluiteloosheid. Dalos wordt als agent van Argos, de keizerlijke spionagedienst, naar Avalon gestuurd. Grindal moet naar de Vrijstad Leutheria om steun van de rijke kooplui en bankiers te winnen. Agenten van Nyctoreth zetten echter een valstrik voor hem, zodat hij als verdachte van moord moet onderduiken bij het hoertje Aloudya. Tot hij bij een poging om naar het vasteland te ontkomen alsnog in handen van de Eerste Notaris van Leutheria valt.

In het voorjaar van 1214 breekt de oorlog uit. Middels een afleidingsmanoeuvre stoten de legers van het Duister Verbond al snel door naar Birea en de keizerlijke hoofdstad. Bij de val van Birea wordt Symethra's vriendin Andria gruwelijk terechtgesteld als ze weigert te buigen voor Nyctoreth. Er knapt iets bij Symethra: Nyctoreth moet nu echt boeten. Ze is klaar met toegeven aan hem en Noxoran. De Demon laat haar voor straf in de diepste

kerker van het keizerlijk paleis opsluiten. Dalos is intussen stiekem uitgevaren om op eigen houtje terug te gaan naar Sogremenia. Zijn boot slaat om in een nachtelijke storm.

Terwijl Symethra in de kerkers zucht, wordt Nyctoreth door Noxoran tot keizer gekroond. Het ziet er bijzonder slecht uit voor de Alliantie van het Licht...

**NEGENDE BOEK:
DE GEVANGENE**

CIX. Bijeenkomsten en eenzaamheid

De vergadering was opvallend klein voor zo'n grote crisis. Maar verder had niemand kunnen komen, dus bestond de vergadering slechts uit Merlijn, Viviane, Gerandros en de hoogste Zusters van Avalon.

Wat Merlijn te vertellen had, kwam allang niet meer als verrassing, maar aan zijn blik was te zien dat het hem alsnog zwaar viel. Hij viel meteen met de deur in huis:

'Iralkon heeft de slag verloren. Kusropol is vannacht gevallen.'

Gerandros zuchtte somber. 'Het was inmiddels een kwestie van tijd,' bromde hij grimmig.

'Is er verder nog nieuws?' vroeg Myfanwy. 'Is er iets bekend over de keizer?'

'Berichten zijn erg schaars,' zei Merlijn. 'Het Verbond beweert dat hij zelfmoord gepleegd heeft. Maar de vijand kennende is dat geen betrouwbaar nieuws. Ik geloof nog eerder dat ze hem zelf gedood hebben of hem gevangen houden. Maar hij zou ook gevlucht kunnen zijn. Ik heb nog niet gehoord dat zijn lichaam in het openbaar vertoond is en dat lijkt mij niet erg karakteristiek voor Noxorán en de zijnen.'

'En wat gaat er nu verder gebeuren?' zei Gerandros. 'Krijgt Nyctoreth de troon die hij zo fel begeert?'

'Misschien. Dat zou nu op dit moment kunnen gebeuren,' zei Viviane. 'Maar dan komen we daar vanzelf achter.'

'De Alliantie zal zulks nooit erkennen,' zei Mathilda.

'Inderdaad,' zei Merlijn, 'maar dat doet er weinig toe. Alle rijken van de Alliantie verkeren momenteel in chaos. De Elfen hebben hun woonstee moeten verlaten na de Drakenaanvallen. Damalion is verwoest. Een deel van de Lichtelfen heeft geprobeerd uit te wijken naar hun noorderburen, maar de Dwerfen houden hun poorten angstvallig gesloten. Een erg onverstandige zet. Niet

alleen omdat het hun vriendschap niet ten goede zal komen, maar omdat ze samen sterker zouden hebben gestaan. Rabaron wordt nu namelijk belegerd door Gram'chal. De Lichtelfen zijn inmiddels de Wilde Landen in gevlucht. Voor zover ik weet hebben de Woudelfen Bladwoon ook moeten evacueren en zijn de meeste van hen ook west- of zuidwaarts gegaan. De Centauren houden zich afzijdig en de Meerminnen, Faunen en Kleine Volkeren kunnen per definitie weinig uitrichten.'

'En de Feeën?' vroeg Mathilda.

'Daar is zoals altijd geen peil op te trekken,' zei Gerandros. 'Niemand heeft iets gehoord of gezien en niemand weet waar zij zich ophouden.'

'En waar zijn de Cheruben?' vroeg zuster Odette geprikkeld. 'En de Grote Draken?'

'Ik wou dat ik het wist,' zei Merlijn. 'Ze waren altijd al erg moeilijk te contacteren. En nu de Portalen er niet meer zijn...'

'Dus onze hoop is erop gevestigd dat zij en de Feeën ineens als redders in nood komen opdagen?' zuchtte Odette.

'Lothardia is er ook nog,' zei Myfanwy. 'En de zuidelijke lenen.'

'Als die hun keizer trouw waren, dan waren ze hem toch allang te hulp geschoten?' zei Odette.

'De graaf van Birea was erop uitgestuurd om hun hulp te werven,' zei Mathilda. 'Hebben we van hem nog iets vernomen?'

'De laatste berichten zeggen dat hij naar Leutheria is gegaan, maar daar beschuldigd is van moord op een patriciër,' zei Merlijn. 'Ik twijfel niet aan zijn onschuld, maar dat maakt zijn toestand niet minder ernstig. Het is me niet geheel duidelijk, maar volgens mij is hij onder arrest geplaatst. Hoe dan ook staat hij er slecht voor, zelfs als hij vrijkomt. Met zo'n reputatie kan hij daar onmogelijk nog geloofwaardig optreden.'

'Is er een wijze waarop wij zelf deze heren kunnen

mobiliseren?’ zei Viviane.

‘Niet met goud, zoals de Leutherische banken zouden kunnen,’ zei Gerandros. ‘We kunnen enkel een beroep doen op hun trouw en hun geweten. Maar zo onderhand zijn dat geen betrouwbare dingen meer.’

‘Er is nog één andere optie,’ zei Merlijn. ‘Maar die is ook des te twijfelachtiger geworden.’

‘Het zwaard?’ vroeg Gerandros.

Merlijn knikte.

‘Dat is verloren,’ zei Odette pessimistisch. ‘Ik geloof nooit dat Dalos met dat sloepje die storm doorstaan heeft.’

‘Het is zeer onwaarschijnlijk, ja,’ zei Merlijn, ‘maar dat geldt voor meer zaken. We moeten blijven hopen.’

‘We zouden aan het Meervolk kunnen vragen of zij het zwaard kunnen zoeken,’ zei Mathilda. ‘Maar dat kan lang duren.’

‘Maar als zij het vinden, wie moet het dan hanteren?’ zei Odette, nu bijna fel. ‘Als hij verdronken is, dan hebben we niemand!’

‘Dat lijkt me niet per definitie waar,’ zei Viviane kalm. ‘Daar kan nog heel veel mee mogelijk zijn.’

‘Dat moeten we maar hopen,’ zuchtte Merlijn. ‘Ik wou dat ik een paar dagen eerder hier aangekomen was.’

‘Nu ja,’ zei Myfanwy op licht gefrustreerde toon, ‘we hadden hem ook eerder kunnen vertellen hoe het zat.’

‘Dat is geheel en al mijn fout,’ zei Merlijn. ‘Ik wilde wachten tot ik zeker wist dat mijn vermoeden juist was. Eigenlijk weet ik dat nog steeds niet zeker. Het is gewoon te lang geleden voor mij. Dus moest ik hier de juiste teksten naslaan om zekerheid te hebben. Maar daar ben ik nooit meer aan toegekomen. En nu...’ Hij sloot zijn ogen en streek met een bezorgd gezicht door zijn baard. ‘We moeten onze taken verdelen,’ zei hij toen. ‘Het Meervolk moet te hulp geroepen worden en iemand van ons moet naar de Wilde Landen gaan om daar de Elfen en eventueel de Feeën bij te staan.’

‘En wellicht doen wij er goed aan iemand naar Lothardia of de zuidelijke lenen te sturen,’ zei Mathilda.

‘Het zuiden zal moeilijk te verenigen zijn,’ zei Merlijn. ‘Ik stel voor dat ik naar Lothardia ga om meer informatie in te winnen. Hopelijk zijn de overlevenden van Birea en Kusropol daar aan het hergroeperen met de Lothardische strijdkrachten. Ik kan van daaruit altijd verder trekken als ik elders nodig blijk te zijn.’

‘Ik kan naar de Wilde Landen gaan,’ zei Gerandros. ‘Zo onderhand wil ik niet langer van een afstand toekijken hoe Noxoran vrij spel heeft. Alleen kan ik geen contact met jullie maken via trance.’

‘Als wij gezamenlijk gaan kan ik daar voor zorgen,’ zei Viviane.

‘En wie zorgt er voor het Meervolk?’ vroeg Myfanwy.

‘Dat doen wij onderweg,’ zei Merlijn. ‘Is iedereen het daarmee eens?’

Iedereen knikte. ‘Ja. Het is beter dan afwachten,’ zei Odette.

Nyctoreth keek genietend de zaal in naar zijn dienaren en bondgenoten. Hij voelde zich geweldiger en moediger dan ooit. ‘Vrienden,’ zei hij luid. ‘Ik zal nooit vergeten wat jullie voor mij betekend hebben! Hoe jullie mij geholpen hebben om de weg hierheen te banen! Jullie beloningen bestaan dan ook uit een aandeel in mijn regering! Te zijner tijd zal ik de kaart van dit rijk hertekenen en jullie zullen elk je deel krijgen! Maar voor nu...’

Hij wachtte even in de wetenschap dat hij dit tactvol moest doen, nu hij nog de tijd had om van gedachten te veranderen. Van de meeste van hen wist hij wel wat hij aan ze had. Een paar moest hij voor de zekerheid nog maar niet teveel ruimte geven. Zijn trouwste dienaren moest hij maar als eerste doen, want dat was het gemakkelijkst.

‘Herklon, mijn oude vriend. Met je jarenlange trouwe dienst heb je meer voor me betekend dan ieder ander die

mij ooit diende. Je hebt mij altijd gesteund. Kom. En kniel neer.'

Herklon trad naar voren en gehoorzaamde, al kostte het zijn oud wordende knieën duidelijk wat moeite om nog zo goed te buigen. Zoals altijd was hij bereid tot het uiterste te gaan.

Nyctoreth nam het bronzen zwaard van Marlacho en raakte Herklons schouders er mee aan. 'Ik verhef je hierbij in de adelstand en beleen jou met graafschap Birea. Tevens benoem ik je tot kanselier van mijn regering.' Herklon keek vooralsnog verrast: met een bijna verbouwereerde uitdrukking stond hij op, boog en voegde zich weer bij de groep.

'Jercho, mijn oude kapitein!' Ook Jercho knielde neer, heel wat soepeler dan Herklon. 'Ik verhef jou in de adelstand en beleen je met de mark van Tiglon. Tevens vraag ik je de bezetting van Kusropol en het Kroonland voor je rekening te nemen.' Ook Jercho boog dankbaar en begaf zich de zaal weer in.

'Tendris.' Opnieuw raakte het plat van de eeuwenoude bronzen kling twee schouders aan. 'Van adel ben je al, maar ik beleen je hierbij met de mark van Lemthas, je thuisland. En ik benoem je tot generaal van mijn strijdkrachten.' Dat leek de beste optie. Tendris was onontbeerlijk geweest in de strijd, maar het was beter om hem nog geen land te geven waar al werkelijke controle over was.

'Morach! Medes!' Zij ontvingen tegelijk de ridderslag. 'Voor nu benoem ik jullie tot baronnen van Zirlis en tot generaals van mijn strijdkrachten.' Ze leken niet teleurgesteld met de lagere titels. Voor ze Nyctoreth kenden hadden ze ongetwijfeld verwacht om in de goot te eindigen – zo niet aan de galg – dus dit was al heel wat. Maar als de oorlog ten einde was zouden hen veel hogere titels wachten.

'Keldrak, mijn trouwe raadgever! Je was ridder van Tiglon. Ik maak je nu echter burggraaf van het Bireïsch

Hoogland en schatkistbewaarder van het rijk.'

Nyctoreth vond die woorden heerlijk om te zeggen. Zo voelde het dus om een rijk te bezitten. Hij kende het gevoel van macht dat je kreeg als je iemand bevelen gaf. Of als je iemand aan je voeten had en de ergste dingen met hem doen kon. Maar dit was anders. Hij voelde macht door het uitdelen van beloningen en gunsten: titels, posities, ambten, geschenken. Het was een geweldig gevoel, beter dan hij ooit had gedacht.

'Donnan, Tulat en Denthar. Jullie hebben je de laatste paar jaar sterk bewezen. Van gewone onderknuppels zijn jullie uitgegroeid tot bekwame officieren. Ik maak jullie alle drie kapitein in mijn strijdkrachten. En jij, Donnan, zult mijn persoonlijke lijfwacht aanvoeren.'

Nu wendde Nyctoreth zich tot de twee mannen in lange gewaden, die achteraan stonden. Beide leken niet geheel in de groep te passen. Varythas stond zoals altijd ietwat voorovergebogen, zijn handen zalvend in elkaar wrijvend met een nederig doch zenuwachtig glimlachje en ogen die nerveus knipperden. Zijn blik ging haastig heen en weer, van Nyctoreth naar het plafond of de muur, dan weer naar de patronen op de vloer of naar de lieden om hem heen. Schuin achter hem, nog verder van de rest vandaan, stond Kournal, zoals altijd leunend op zijn staf en met zijn zwarte kap over zijn hoofd, van waaruit zijn ogen broedend voor zich uit staarden. Verbeelde Nyctoreth het zich nu of was de bezweerder vermagerd?

'Varythas en Kournal,' zei Nyctoreth. 'Ook jullie diensten zijn van groot belang geweest. Ik geef jullie het bevel over alle alchemie en toverij onder mijn banier. Want in tegenstelling tot Iralkon ben ik allerminst bang van zulke dingen!'

Varythas boog diep, wat een erg vreemde aanblik was met die toch al zo kromme rug van hem. Kournals buiging was meer een knik, kort en traag, zonder die starende blik van zijn grote doch sombere ogen af te wenden.

'Dan rest mij nog één aanwezige,' zei Nyctoreth. 'Vitra.'

Vitra liep naar voren met een blik die zinderde van verwachting. Ze knielde diep voor hem neer.

‘Vitra, mijn leerlinge, misschien wel de trouwste der getrouwen. Voor jou heb ik iets meer uitzonderlijk in petto dan ik voor alle anderen had.’ Nyctoreth tilde de koningskroon van Andraniëe op en zette die langzaam op Vitra’s hoofd, waar hij hem vast bleef houden. ‘Ik kroon je prinses van Wilaron en van het Keizerrijk. Je zult hier in dit paleis gelden alsof je een lid van de keizerlijke familie bent. Iedereen zal je met die waardigheid behandelen. Aldus heb ik besloten.’

In de kerker was geen raam, dus zelfs na al die uren kon Symethra nog bijna niets zien. Het was er koud en kil, al lag er een grote hoop muf stro op de vloer. Uiteindelijk was ze daar maar in gaan liggen, ineengevouwen als een zuigeling. Dat hielp een beetje. Een gemak om haar behoefte in te doen was er ook niet, alleen een gat met een ijzeren rooster, maar daar kon ze door de keten niet goed bij, zodat ze zich uiteindelijk gedwongen had gezien om een hoekje achter de deur te gebruiken.

’s Morgens vroeg – althans, dat nam ze aan – had een bewaker of cipier de deur opengedaan en zonder een woord te zeggen een karaf water neergezet met een kaal half brood erop. Het brood smaakte zuur en was slecht gerezen, maar na zo’n hele nacht was het beter dan niets.

Sinds dat ontbijt waren er alweer vele uren verstreken en inmiddels voelde ze de honger alweer knagen en begon ze ook weer dorst te krijgen. Maar afwachten was het enige wat er waarschijnlijk op zat.

Ze voelde zich in het donker erg alleen. Vreselijk alleen. Sinds oktober was ze al door vijanden omringd geweest. De meeste hadden haar met rust gelaten, maar echt alleen was ze daardoor niet geweest. Wel eenzaam; dat was nog het minst erg geweest toen Vitra op haar had moeten passen. Ze hadden in die koude winter zoveel tijd samen doorgebracht dat de een-tweetjes die ze hadden

uitgewisseld bijna leuk waren geweest. Het had een soort chemie tussen hen gecreëerd. Een soort vriendschap, bijna.

Bijna. Symethra had daarna veel tijd gehad om dat alles te overdenken, terwijl ze had gezien wat de horden van Noxoran voor gruwelen aan het aanrichten waren. En Vitra werkte daar aan mee. Ze was sowieso Nyctoreth altijd trouw geweest. Uit liefde, weliswaar, maar toch... Ze had Symethra die ene nacht in die herberg bij Zirlis, nu een kleine drie jaar geleden, verdoofd en in Nyctoreths handen bezorgd. Ze had in die zin meegewerkt aan zijn moordaanslag op de keizer, aan de verwoesting van Symethra's dorp en de slachting van bijna alle bewoners. Ze had erbij gestaan op de Galgenheuvel, toen ze Symethra hadden geprobeerd op te knopen, waar Symethra sindsdien een litteken van droeg. En ze had meegeholpen aan het hele plan om de Tien Splinters bijeen te brengen. Ze was daardoor sowieso medeplichtig aan de dood van Yecho en Bregin. En eigenlijk ook aan die van Konstan, Zenther en Andria. Andria en haar vader...

Andria, oh, Andria. Vanaf de dag dat ze haar hadden gered, had Symethra zich over haar ontfermd. Andria had daar duidelijk heel veel kracht uit geput. Na haar verminking en de dood van haar vader was ze altijd schuchter, bang en nederig gebleven, maar in de eerste maanden was het veel erger geweest. Als Symethra haar toen niet had opgevangen, half uit medelijden half uit een gevoel dat ze een soort lotgenoten waren, dan was ze vast en zeker nooit uit dat dal gekomen. Maar ze was pas echt gaan opleven toen Pergin haar tot vrouw genomen had. Misschien had dat haar zo flink gemaakt toen het Verbond Rirthors bezet had.

Andria had tot op het laatst geweigerd om te buigen voor Nyctoreth en zijn Meester. Haar wrok was blijkbaar sterker geworden dan haar angst. Ze was liever gestorven in verzet dan dat ze zulke monsters zou dienen. Toen Symethra haar lichaam had gezien, was er iets in haar

hoofd geknapt. Dit was te veel geweest. Ze had Nyctoreth recht aangekeken en hem beloofd dat ze zijn val zou bewerkstelligen. Ze was allang klaar geweest met angst tonen, maar nu had ze besloten dat ze ook liever in verzet zou sterven dan te leven in onderwerping. Dat had haar nu hier gebracht, alleen en naakt in het donker, vernederd, vuil en koud. Ze had geen spijt. Ze wenste weliswaar dat ze hier niet was, dat alles anders was gelopen, maar ze had geen spijt dat ze Nyctoreth had aangevallen en Noxoran had bespuwd. Ze kon zich er gewoon niet meer bij neerleggen.

Ze wenste dat ze hier niet was. Ze hoopte op een kans op ontsnapping. Misschien zou die kans komen. Misschien kwam er hulp. Maar ze kon ook longontsteking krijgen en dan zou ze spoedig dood zijn. Zelfs dat zou echter nog beter zijn dan zich aansluiten bij dit kwaad, want dat was eigenlijk onvergeeflijk. Zeker als het puur uit vrije wil was.

Het slot knarste. Dat was sneller dan ze had gedacht. Toen de deur open ging zag ze in de opening echte reen lange gedaante staan, gehuld in een gewaad en mantel, met een enorme kroon op het hoofd. Het duurde even voor ze Nyctoreth herkende.

‘Jij...’ mompelde ze zacht.

‘Ik wilde even laten zien hoe goed ik het maak,’ zei hij. ‘Als Keizer der Mensen en koning van Andraniëe.’

‘Usurpator zal je bedoelen,’ bromde ze terug.

Nyctoreth negeerde haar. ‘Ik kan je zeggen: het voelt erg goed. Net als het uitdelen van titels en rangen. Heerlijk vind ik het. En jou in deze toestand te zien maakt het nog beter.’

‘Geniet dan maar,’ zei ze. ‘Nu kan het nog.’

‘Ik denk nog wel vaker,’ zei Nyctoreth. ‘Maak je maar geen illusies. Niemand is ooit uit de Diepste Kerker ontsnapt.’

‘Dan nog. Ik hou het zo geen jaren vol hier.’

‘Ik denk niet dat mijn Meester het zo ver laat komen. Of

je moet het echt definitief bij hem verbruid hebben. Maar dan zou hij je wellicht al aan mij overgedragen hebben.'

'Oh?' zei ze sarcastisch. 'Ik dacht dat je dit leuker vond?'

'Leuk genoeg om mee te leven,' zei hij schouderophalend. 'Ik zou je alsnog maar wat graag zien creperen, maar om nou te zeggen dat dat zo belangrijk is...'

'Ja. De dood is voor jou sowieso maar een spelletje,' siste ze.

'Met soms een hele grote pot,' zei hij. 'Weet je wie we gisteren in de slag ook gedood hebben? Zirlax! Je oude baron.'

Symethra wist niet helemaal wat ze ervan denken moest. Als Zirlax destijds had ingegrepen, had Nyctoreth haar dorp misschien niet kunnen verwoesten. Ze wist niet of ze hem dit lot nou toewenste. Maar ze gunde Nyctoreth die nuance niet. 'Die zak?' zei ze kil.

'Die zak heeft tot de laatste man zijn keizer verdedigd, tot hij er zelf letterlijk bij neerviel' zei Nyctoreth op gespeeld belerende toon. 'Ietsje meer eerbied is wel op zijn plaats, denk ik.'

'Daar weet jij tenslotte alles van, eerbied,' schamperde ze. 'Maar als je wil kan hij wel op de lijst, hoor.'

'Oh? Op de lijst?'

'Ja, met alle anderen.'

Nyctoreth lachte. 'Oh ja, die flauwekul. Kun je mooi eeuwig bijhouden in het donker en jezelf over opvreten als je nog eens honger hebt. Ik wens je er veel succes mee. En met wegrotten in je eentje. Maar wie weet... Misschien krijg ik nog eens toestemming om je wat gezelschap te sturen. Een soldaatje dat zich verveelt of zo. Heb je wat lekkers bij je water. Een fijne dag gewenst. Ik ga nu feesten. Vaarwel!'

CX. De kus van de Meermin

Het zachte ruisen van de golven wekte hem. Nee, dat moest hij al uren horen. Net als het licht. De zon kon niet net op zijn. Hoe lang lag hij hier al? Oh, wat was hij moe...

‘Euj!’ hoorde hij een stem roepen, terwijl er tegelijkertijd een hand aan zijn schouder begon te schudden. ‘Euj, wâh doedde gee hier?’

Hij opende zijn ogen. Een man met een nogal ruw, verweerd gezicht stond over hem heen gebogen. De huid was bleek en schilferig, roze gekleurd rondom de neus en jukbenen, schraal van het veel in de gure wind lopen. Een brede, ietwat openhangende mond, werd omgeven door grijzende stoppels. Twee kleine ogen, omgeven door dikke, lodderige oogleden en flinke rimpels van het knijpen, keken hem aan. Die ogen waren een beetje waterig en bloeddoorlopen, alsof de man veel alcohol dronk. Op zijn hoofd droeg hij een ongekleurde, naaldgebonden muts. De haren die eronderuit staken waren nog vrij donker, behalve wat grijzende plukjes bij de slapen. Hoewel het gezicht gemakkelijk ouder had kunnen lijken, was de man waarschijnlijk dus toch in de veertig. Zijn wollen kleding, aan alle kanten versteld en opgelapt, was al even grijsbruin. Met zijn vrije hand sleepte hij een zak vol rommel mee, wat duidelijk maakte dat het om een strandjutter ging.

‘Sloap gee noe op ’t strand?’ vroeg de man verbaasd. Zijn frons bracht al even diepe rimpels mee.

‘Eh... Ik...’ Dalos krabbelde wat overeind. God, wat was er gebeurd? Hoe kwam hij hier?

Hij dacht even na en alles kwam terug. De boot. Die was omgeslagen. En een golf had hem de diepte in geworpen. Even was hij bijna bewusteloos geraakt, maar toen was hij ineens bovengekomen en had al dat zoute water uitgeproest. Het had even geduurd voor hij had beseft dat iemand hem had vastgegrepen en naar de

oppervlakte had getrokken, zodat zijn hoofd weer boven water gekomen was. Tijd om iets te vragen was er niet geweest – dat was toch onmogelijk geweest in al dat lawaai en dat rond spattende water. Hij had maar half beseft wat er gebeurde en had bovendien nog vele keren een golf over zich heen gekregen. Dat water, die stromingen, die kou... Het was vreselijk geweest, maar degene die hem had vastgehouden had niet losgelaten. Het had oneindig lang geleken en uiteindelijk was hij alsnog het bewustzijn verloren. Hij wist niet meer hoe, maar misschien was het wel omdat de zee uiteindelijk toch gekalmeerd was.

Uiteindelijk had hij op een gegeven moment gemerkt dat hij stil lag. Hij had zijn ogen geopend en gezien dat hij in de branding lag. De wind had nog flink gewaaid, maar minder erg dan vannacht. De wolken hadden er nog donker uitgezien, maar het was al ochtend geweest. En in het vage licht van die sombere morgen, had zich een gestalte over hem heen gebogen. De gestalte van een naakte vrouw.

Pas toen Dalos zich nog wat verder had opgericht, had hij doorgekregen dat er een Meermin bij hem zat. Haar atletische, slanke bovenlijf was vloeiend overgegaan in een lange, soepele vissenstaart als onderlijf, wat haar in feite langer had gemaakt dan een gemiddeld Mens. Dat onderlijf was paars en glanzend geweest, terwijl de huid van haar bovenlijf onmenselijk bleek was, bijna grijs als de huid van een zeehond of dolfijn, maar dan heel licht. In tegenstelling tot afbeeldingen die Dalos wel eens gezien had, had de Meermin geen kleren gedragen: haar stevige borsten en grijsbruine tepels waren onbedekt geweest. Wel had ze sieraden gedragen, zoals een schelpenketting om haar nek en armbanden die eruit zagen alsof ze van een of ander edelmetaal waren. Ook had haar gezicht eruit gezien alsof ze opgemaakt was, want haar volle lippen waren dieproud geweest. Dat had erg mooi bij haar bleke huid en haar vreemde roodbruine ogen gestaan.

Ook haar haren, die tot bijna onderaan haar rug hadden gehangen, waren roodbruin geweest. Ze hadden van een vreemde structuur geleken die aan wier of andere zeeplanten deed denken, met een speld in de vorm van een zeester achter haar linkeroot.

‘Heb... Heb jij...’ had Dalos gestameld, maar zijn keel was meteen vreselijk gaan jeuken, zodat hij een vreselijke hoestbui had gekregen.

‘Ja,’ had de Meermin uiteindelijk gezegd, met een vreemde stem, hoog en zacht. ‘Je hebt geluk gehad dat ik naar boven was gegaan om in de golven te duiken. Ik vind dat nou eenmaal heerlijk om te doen in zo’n storm. Maar toen zag ik jou ineens.’

‘Ik zou zijn verdronken,’ had hij gezegd.

‘Zelfs als je was blijven zwemmen, ja,’ had ze gezegd. ‘De zee was veel te koud voor je. Maar mijn kus heeft je warm gehouden.’

Een kus... Ja, hij had het zich weer vaag herinnerd. Dat had ineens ook iets in hem losgemaakt. Het was alsof ze hem ineens nog mooier had toegeschenen. Hij had ineens zo hevig naar nog een kus van die rode lippen verlangd. Nu hij eraan terugdacht voelde hij het meteen weer. Ze was zo mooi geweest.

‘Ik moet gaan,’ had ze gezegd. ‘Als ik hier te lang blijf, droog ik uit. En jij moet weg uit de vloedlijn, denk ik.’

Snel had hij haar hand gepakt. Die was warm geweest in zijn koude handen, maar ook opvallend glad. ‘Dankjewel,’ had hij gezegd. ‘Ik zal het nooit vergeten. Hoe... Hoe heet je?’

‘Milayna.’

‘Ik ben Dalos.’

Even had ze hem beetgepakt en omhelsd. De natte, gladde huid en het natte wierachtige haar hadden heel anders gevoeld dan hij had verwacht, maar toch had het hem een heerlijk gevoel gegeven. Net toen hij haar wang had willen kussen had ze hem weer losgelaten. ‘Vaarwel, Dalos.’ Milayna had zich omgedraaid en was met soepele

bewegingen, als een soort zeeleeuw, het water weer in gegaan. Dalos had haar wel willen smeken om niet weg te gaan, maar hij had gemerkt dat zijn hoofd tolde. Op handen en voeten was hij verder het strand opgekropen, naar het drogere gedeelte, tot aan de rand van het helmgras. Toen hij zich had omgekeerd, was ze verdwenen.

Daarna moest hij dus weer in slaap gevallen zijn. Nu hij er goed over nadacht, herinnerde hij zich ineens dat hij ook van haar had gedroomd. In die droom zwom ze met hem door de golven – niet in een nachtelijke storm, maar onder een grijs bewolkte hemel, al deinde het water enorm – zonder dat ook maar iets hem leek te deren. Zo heerlijk. Zo heerlijk...

De raspende stem van de jutter wekte hem uit zijn gedachten. 'Waar kump gee vandaon, jung?'

Dalos keek om zich heen. Het woei nog steeds stevig, maar de lucht was inmiddels lichtgrijs. Op hem en de jutter na was het strand verlaten.

'Ik... Ik was met een bootje op zee gegaan,' zei Dalos.

'Wat? Toch net mêh die sturm, jungske?' zei de jutter. 'Dan magde van g'luk spreke dagge nie verzope bun!' Hij sprak met een zwaar accent dat Dalos niet herkende.

'Is er hier ergens een heer in de buurt?' vroeg Dalos. 'Of een schout?'

De jutter reageerde bijna schaterend. 'N'n heer?' grinnikte hij. 'Heren en schouten hejje wie hier nie! Weede wâh wie hebben? Schoapen! Schoapen en ves! Wie dopen uns eegen buntjies hier!'

Dalos probeerde op te staan, maar voelde zich meteen weer duizelig. Hij rilde ineens ook van de kou. Even had hij het gevoel dat de grond bewoog. Het volgende moment voelde hij die grond tegen hem aan ploffen. Het drong pas twee tellen later tot hem door dat het andersom moest zijn. Hij probeerde weer op te staan.

De jutter greep opnieuw zijn schouder. 'Hola, hola, jungskie toch! Dâh goa nie goe! Gee bun he'moal koud! En

doodmuu as ge 't mee vroag! Wach 's efkies!' De man hurkte neer en zette Dalos een lederen flacon aan de mond. 'Num hier ma wâh van! Doar worre warm van! En wakker!'

Dalos kreeg een scheutje naar binnen gegoten. Het smaakte zoet, maar de hoeveelheid alcohol die erdoor zat brandde zo sterk in zijn keel dat het hem een hoestbui gaf.

De jutter lachte erom. 'Zo! Da's efkies wennen, ei?' Hij hees Dalos aan zijn arm overeind. 'Kum. 'k Hèt nug wel wâh te ète veur ou bee mien thuus! 't Es nie ver!'

Het huisje van de man lag een stukje landinwaarts en hoewel het niet ver was moest Dalos er een stevige klim over een rotsachtig paadje voor maken. De woning, in feite een houten hut, stond op een duin en keek uit over het strand en de zee. De koude zeewind woei er guur omheen, maar binnen brandde een vuurtje middenin de kamer, met daarboven een roestig uitzierend ijzeren roostertje met een pot erop. Dalos kreeg een plaats op een in de lengte doorgezaagde boomstam die voor bank door moest gaan. De man gaf hem een schapenvacht als zitkussen en een deken voor over zijn schouders. Vervolgens begon hij bestek te zoeken. Niet eenvoudig, want het interieur was één grote bende, vol met wrakhout, slappe touwen, oude netten en andere bij elkaar gejutte voorwerpen.

'Ek hiet trouwes Char,' zei de man terloops.

Dalos knikte. 'Ik ben Dalos.'

Uiteindelijk vond Char een houten lepel en gaf die aan Dalos met een kleien kom vol broodpap. 'Astem!'

Het smaakte niet geweldig, maar dat kon Dalos na zijn hele avontuur weinig schelen. Hij kon zijn maag tenminste met iets warmes vullen en daarmee de kou en de zoute smaak van de zee vergeten.

Char ging schuin tegenover hem zitten. 'Zo. Gee bun nie van hier, ei?'

Dalos schudde zijn hoofd. 'Ik kom uit Birea. In

Andraniëe.'

'Den bun ou goe verdwoald,' zei Char. 'Woar môh gee heen, den?'

'Naar het zuiden,' zei Dalos. 'Naar Makrastin, denk ik. Is dat ver lopen?'

'Dâh zou ek wel denke,' zei Char. 'Moar eers môh j' de zee nug òver!'

'Ben ik nog niet in Lothardia dan?'

'Nei, jung. Nou, summige zouwe zegge van wel, moar in elk geval nie up 't vast'land! Diddis Tolax!' zei Char. 'Tolax, weedoe wel?' voegde hij eraan toe toen Dalos niet meteen reageerde.

'Oh, is dit één van de Kaapeilanden?' zei Dalos.

'Ja, jung! De Koapekuppies, zejje w' hier!' zei Char. Hij nam twee bekers en schonk er goudbruine drank uit zijn flacon in. 'D'r spuult hier veel oan! Moar hoas neut mense! Doar drenk ek up! Proos!' Hij gaf een beker aan Dalos en sloeg de andere meteen achterover. Hij was de drank duidelijk beter gewend, maar reageerde alsnog met een grom. 'Gofferdeurie, man!'

Dalos bedacht zich ineens dat hij nog geen dag geleden in Avalon was geweest, waar hij vertoefd had tussen de broeders en zusters en gesproken had met de eeuwenoude Drakand Gerandros en de tovenares Viviane. En nu zat hij hier in een ouwe hut tussen de rommel, met een volkse drinker als gezelschap. Bizar eigenlijk, dat hele verschil. Net zoals hoe hij hier terechtgekomen was...

'Ik ben door een Meermin gered,' flapte hij er ineens uit.

Char staarde hem verrast aan. 'Wâh zedde nou? Ne Meermin? Meende dâh?' Even aarzelde hij. 'Hè ze gezunge?' vroeg hij toen, op een opvallend ernstige toon die Dalos een beetje verbaasde.

'Nee, niet dat ik weet.'

'Guddank, mien jung. Guddank, verdeurie! Ek ken ou verhoale vertelle! Blaoge die zechzelf òverboard smete, van de rutse duuke of zo de zee en lòpe! A'maol omdâh ze

die stim nie meer vergète kinne! Nou ja, da's wâh ze zegge, die ouwe verhoale over Meermente... Die zun nie slech, weede, moar wel gevaarlijk!

'Zeggen die verhalen nog meer over ze?'

'Mjoah, dâh ze hoaves kinne verzande, sturmvloed moake en schepe te pletter loaten voaren. Kweenie of dâh a'maol woar es. Maor tuch...'

'Niks over... een kus?' zei Dalos.

Char haalde zijn schouders op. 'Neuh... Wâh den?'

'Ze zei dat ze me gekust had en daarmee mijn lichaam warm hield.'

Char keek bedenkelijk. 'Dâh hê'k nooi gehoord, nei. Wel dâh ze betoverend zenge. Vaok voor drenkelenge die ze redde. Om die weer bie te brungen, weed ou.'

'Dat zou wat verklaren,' zei Dalos. 'Ik was namelijk al vanzelf wakker geworden.' Hij nam een slokje drank. Het ging al beter. En het maakte hem in elk geval warm.

'Nog meer gluk, den,' zei Char.

Dalos knikte. Hij zuchtte even diep. 'Ik voel me nog steeds erg moe. Heel moe.'

'Dâh zou 'k wel dunke! Zwumme nin d'n sturm,' zei Char hoofdschuddend, 'da's nie gezond! Goat anders effe legge, jung!' Hij wees naar een klein, simpel bed in de hoek, eigenlijk niet meer dan wat dekens en kussens op een zak stro. 'Dan gaon ek vroage of d'r schepe noar Lothardi goan voor ou. Ja?'

De jutter stond op en liep naar de deur. Dalos besloot de uitnodiging aan te nemen en schuifelde tussen alle spullen door naar het bed.

'Ajje vannach moar nie tegen mien an kump legge!' zei Char grinnikend vanuit de deuropening.

Toen Dalos wakker werd was het al avond aan het worden. De ramen waren met luiken gesloten en er kwam weinig licht door de kieren heen. Char stond boven het vuur in een pot te roeren. Het was duidelijk een andere pot dan vanmorgen en bovendien rook de inhoud niet

naar pap.

‘Goeienaovund, junkie!’ zei Char. ‘Uitgesloopen? Gee sliep goe diep, ei!’

Dat verbaasde Dalos een beetje want hij had weer gedroomd. Opnieuw van Milayna. Nu was ze halverwege de droom ineens een Mens gebleken, maar dan nog steeds met die grijsbleke huid. Hij had in de branding tegen haar lichaam aan gelegen... Goede hemel, dit werd echt te gek!

‘D’r goat hier voorlòpig nemand,’ zei Char. ‘Moar as ge noar ’t durp op de zuudkant gaot, gaot d’r doar vas wel één. Da’s vanwoar ze naar Lothardi voaren, de vessers en de vrachtschepe mêh groan en bucht!’ Hij nipte weer uit zijn bekertje.

Terwijl Dalos overeind krabbelde schepte Char een kom vol. Het zag er waterig uit, maar ook voedzaam.

‘Is het ver lopen?’ vroeg Dalos.

‘Neuh,’ zei Char, terwijl hij Dalos een lege kom en de pollepel aanreikte. ‘As gee murgenvroeg vertrek, kin gee d’r veur d’n aovund zun. Denk gee dâdde dâh kin?’

‘Het is beter dan hier blijven en niets doen,’ zei Dalos. Hij roerde wat en nam een hap. Het was gezouten schapenvlees met ui, pieper en peen.

‘Ha, da’s ’n woar woord!’ zei Char, terwijl hij met smaak van eigen stoofpot at, zonder erop te letten dat hij zijn mond wel leeg at voor hij sprak. ‘Ne vrimde kin hier welkum weze, moar ’t bleef ne vrimde. ’t Es hier n’n hechte femullie, weedoe, dus om doarin te kumme moe man wel wâh kunne dâh de res nòdig heit. Ek bun hier geboren, dus dâh leg wâh anders. Ek doet mun eege deng en as ’k hulp nòdig het, dan gao ’k ’t vraoge bie mien bure. En ek help hun as ze wâh motte.’

Dat deed Dalos een beetje denken aan wat hij van Symethra had gehoord over het dorp waar ze een paar jaar met haar vader gewoond had. ‘Een echte gemeenschap, ja,’ zei Dalos.

‘Joa. W’ hejje nie veul, moar ’t es goe leve! Geen heer dien uns dwing te warken en dan al ’t ète inpik. G’woon

soamenwerke woar nõdig en mekoar verder nie lastig valle. Dan kump 't wel goed...' Char nam nog een teug. 'W' hejje hier boeren, emkers, herders, vessers... Of zoas ek. Ek hoal het meeste ète uut mien tuun. En mien buur, die brouwt dîh spul!' Bij die laatste woorden nam hij nog een teug. 'En 'n andere buur hèt d'n schoapen. Nou, zo kump ik elk joar de wenter wel deur. Anders hejje ze tuch veuls te veul!'

Het klonk alsof deze mensen elkaar gewoon zo goed kenden dat ze gewoon hun overschotjes aan elkaar weggaven, zonder er geld of andere vergoeding voor te eisen. Omdat ze wisten dat ze ook op Char konden rekenen als ze wat extra handen nodig hadden. Of wat spullen natuurlijk, want hij verzamelde genoeg. Dat ging dus op basis van vertrouwen. En waarom zou dat in zo'n eenvoudige gemeenschap ook niet werken? Wie alleen nam en nooit eens gaf, zou natuurlijk slecht te boek komen te staan.

'Koop je dan eigenlijk nooit iets met geld, Char?' zei Dalos. Hij vroeg zich af of de jutter het zelfs wel bezat.

Char haalde zijn schouders op. 'Sums. As d'r ne vent kump mêh koopwoar. Moar da's nie zo voak.'

'Maar aan geld moet je toch ook op een of andere manier komen?' zei Dalos. 'Hoe verdien je dat dan? Of vind je dat bij het jutten?'

'Héél sums. Moar meestal doar spul van 't jutte weer aan iemand te verkòpe. Sums an zo'n vent zelf. Moar nie voak, hoor. Nie voak.' Char had intussen zijn bord wel leeg en begon een benen pijp te stoppen. 'Rook gee?'

Dalos schudde zijn hoofd, dus de jutter nam een takje, hield het in het vuur en stak de pijp er vervolgens mee aan. 'Ook angespoeld,' zei hij met een tik op het ding. 'Man kin heul ver kumme mêh wâh de zee 'm geef!'

'Ja,' zei Dalos. 'Dan heeft nog iemand wat eraan.' Terwijl hij zich dat bedacht voelde hij zich er ineens wat ongemakkelijk bij. Het had toch wel wat weg van lijkenpikkerij. 'Toch ook wel macaber,' voegde hij eraan

toe.

‘Joa, ’n beetje,’ zei Char. ‘Moar ’t schep es al gezunke, door de grille van de zee, nie deur mien. En dan kin ’t spul in zee blieve of hier terech kumme! As ’t in zee blief, is ’t van de zee en as ’t hier kum, dan geef de zee ’t blikbaar trug an de munse, zo denk ’k moar. Gwoon wâh spulle, zomoar. Nah, ’t meeste es rozzooi. Goe veur ’t vuur hier.’ Hij schonk Dalos bij. ‘Ek jut. Moar ek jat nie! Dâh kwam geen moment in mien up toen ek ou zag!’

‘Oh,’ zei Dalos, ‘dat wou ik ook niet zeggen...’

‘Neuh, neuh, ’t es goe, jung. Drenk nou moar! Up de zee, die ou truggegeven hêt!’ Char hief zijn kop en dronk weer.

‘Heb je misschien ook water of zo?’ vroeg Dalos aarzelend. Hij wilde niet onbeleefd zijn, maar iets anders dan sterke drank leek hem niet onverstandig.

‘Wouter?’ zei Char, die zijn rommelige gebit bloot grijsde. ‘t Wouter es doar, buuten!’ Hij wees naar het raam. ‘Ek drenk wel wouter as ek ooit verzuup!’

Iets anders dan de brandwijn (of wat het ook was) zat er dus niet in. Dalos nam de overvolle kop en dronk wat.

‘Goe zo, mien jung!’ lachte Char. ‘Da’s goe veur ou! En veur de gezelligheid!’

Dalos twijfelde niet per se aan het laatste, maar het eerste klonk niet erg realistisch.

Toen de jutter van zijn lachbui bekomen was, staarde hij even dromerig in het vuur. Toen keek hij op. ‘Vertel es, Dalos, woar kumde vandaon? Dâh Birea ven ou, wa’s dâh veur land?’

De vraag verbaasde Dalos even. ‘Gewoon, zoals de meeste lenen in dat gebied. Heb je nooit iets over die landen gehoord dan?’

De jutter haalde zijn schouders op. ‘Amper.’

‘Tja, Birea grenst in het noorden aan Lothardia. Het ligt naast het keizerlijke Kroonland. We hebben bossen en velden, heuvels en laagland. Maar het mooist is de vallei van de Sulta, onze grootste rivier. De Vallei van Guldenkoren, noemen we die. Daar ligt de hoofdstad,

Rirthors, waar de graaf zetelt in zijn kasteel, het Heeresteen.'

'Bun gie ook van aodel?' vroeg Char. 'Mêh dâh fraoie werkstukkie an oew heup?' Hij wees met zijn pijp naar Dalos' zwaard.

'Ik ben te vondeling gelegd,' zei Dalos hoofdschuddend. 'Bij de kazerne van een eenvoudig kasteel. Ik had nooit gedacht dat ik Rirthors en het Heeresteen ooit zou zien, laat staan dat ik er ooit zou wonen. Ik ben in de veldkeuken grootgebracht. Mijn pleegmoeder is nogal vroeg overleden. Ik ben zodoende erg jong al soldaat geworden. Zo kwam ik aanraking met... eh... met Symethra.' Hij had de hele dag nog niet aan haar gedacht, besepte hij. Wel aan naar het zuiden trekken om zich bij de oorlog te voegen. Maar niet aan Symethra. Die Meermin was maar in zijn hoofd blijven zitten en had haar totaal verdreven. Terwijl hij zich had voorgenomen dat hij haar nooit vergeten zou.

Dalos nam een stevige teug uit zijn mok om het brok uit zijn keel te spoelen. 'En met Nyctoreth,' ging hij verder. 'Misschien heb je hem van hem gehoord, misschien ook niet. Maar het is een aartsschurk en een gek, met maar één doel: de troon. Om onrust te zaaien, liet hij een wolfachtig beest los in onze baronie. Dat heeft een hoop mensen gedood. Ik ging uiteindelijk mee met een ploeg om het te vangen. Symethra's vader schoot dat beest uiteindelijk dood met zijn kruisboog. Maar dat was nog maar het begin. Nyctoreth heeft daarna hun hele dorp verwoest en bijna alle bewoners gedood. Ik ben toen met Symethra, de dorpspriester en mijn sergeant naar de graaf gegaan om te vertellen wat er gebeurd was. Toen we daar kwamen bleek dat de keizer er tijdens een bezoek aan de graaf vergiftigd was. Symethra heeft met haar kruidenkennis zijn leven gered.'

'Ah... Is die ne dokter?'

'Ja, zoiets.'

'Zouwe w' hier goe kinne bruuke,' zei Char. 'As wee

ziek zun, dan es 't en bed legge en hòpe daddet òver goat.'

Dalos vervolgde: 'Zo ben ik dus ook aan dat zwaard gekomen. Het was van een oude houthakker geweest. Gevonden in een boom, zei hij. Misschien is het een of ander Elfenzwaard of zoiets. Het is heel bijzonder. Het voelt echt vederlicht aan en als ik het in mijn hand neem, dan is het net of het mijn bewegingen bijstuurt. Het slaat wapens van vijanden kapot en gaat zo door hun pantser heen!'

Char floot bewonderend. 'Da's bijzonder spul, ei!'

'Zeker,' zei Dalos. 'Na dat hele avontuur maakten ze me buitengewoon schildknaap in dienst van het graafschap. Sergeant Pergin werd bevorderd tot luitenant en Symethra werd de nieuwe lijfarts van de graaf. Ik kreeg meteen heel ander werk te doen dan vroeger. Natuurlijk, ik moest nog steeds gevechtsoefeningen doen, maar dan hele andere. En ik leerde paardrijden, schaduwen... Echt van alles.'

'En dâh meeske?' vroeg Char. 'Hèt gee doar wâh mee?'

Char was beter in lichaamstaal lezen dan Dalos had gedacht. 'Ik vond haar al vanaf het begin leuk,' zei Dalos. 'Ik heb het verteld nadat haar vader dat roofdier gedood had. Toen zei ze nee en ik voelde me heel dom. Maar daarna gebeurde er zoveel. Ze verloor haar huis en haar, haar familie. In dat slot was bijna alles en iedereen vreemd. Ze kende mij het beste en we zijn ongeveer even oud. Ik denk dat we zo alsnog naar elkaar toegegroeid zijn. We waren... *We zijn* verloofd.'

'Woare...? Zun...?' zei Char. 'Waddes d'r gebeurd den?'

'Nyctoreth kwam terug in ons leven. Hij was...' Even overwoog Dalos te vragen of Char van de Pyrieten Portalen gehoord had, maar hij betwijfelde dat de Oude Verhalen de jutter iets zeiden. 'Nou ja, het is ingewikkeld, maar hij was een soort magische stenen aan het verzamelen. De stenen die Noxoran, de Grote Demon, buiten onze wereld gevangen hielden.' Hij zag dat Char nog wat fronsend keek, dus voegde hij eraan toe: 'Dat is

de Demon die in vroegere tijden alle kwaadaardige wezens van Sogremenia leidde.'

Char knikte alsof hij het begreep, dus Dalos ging verder: 'We waren hem op het spoor en probeerden hem te stoppen, Symethra en ik, met nog wat anderen. En wat we onderweg allemaal tegenkwamen... Aardmannen, Vampiers... Symethra is zelfs op een Draak naar de Cherubijnen gevlogen. Maar het was allemaal voor niets. Nyctoreth wist met alle stenen te ontkomen. Een paar van ons waren door zijn mannen gedood. En wat ze Symethra aangedaan hadden... Ik denk er liever niet aan.'

Char knikte weer. 'k Snap 't,' bromde hij somber. 'En toen?'

'Toen konden we alleen maar afwachten. We gingen in de tussentijd verder met ons leven, voor zover dat ging. We bezochten Symethra's geboortestad en we verloofden ons daar. En toen stond ineens die Demon in de kamer. Hij greep haar, sprong zo met haar het raam uit en vloog weg. Ik heb haar nooit meer gezien. Dat is nu meer dan vijf maanden geleden.'

'En weede zeker dâh dâh die Nox... dinges was?' zei Char. 'Moar waarom den?'

'Ik heb er allerlei oude boeken op nageslagen in de Oude Bibliotheek,' zei Dalos. 'De omschrijving klopte gewoon helemaal.'

'Ja, jah, moar waarom moes die den ouw meeske hebbe?'

'Ik weet het niet,' zei Dalos. 'Ik denk dat Nyctoreth in zijn opzet geslaagd was. Misschien was dit zijn beloning: Symethra, helemaal overgeleverd aan zijn genade. Maar niemand weet het zeker. We weten sowieso heel weinig. Ik ben natuurlijk meteen met de graaf naar de keizer gegaan om het te vertellen, maar toen heeft de keizer mij naar Avalon gestuurd.'

'Avalon!' zei Char verwonderd. 'Kiek 's an... 't Eeland Doargunder, zejje w' hier. 'k Hèt mien voak afgevraagd of dâh ech was. Nen eeland vul... ja, wâh eeg'lijk? Moar wâh

moes gee doar doen den?’

‘Verslag uitbrengen over al hun doen en laten daar,’ zei Dalos. ‘Eigenlijk moest ik onze vrienden bespioneren alsof ze potentiële vijanden waren. Ik vond het verschrikkelijk. En tot overmaat van ramp moest ik in de tussentijd ook nog aanhoren hoe de hele oorlog was uitgebroken en verliep.’

‘Oorlog?’ zei Char. ‘Wâh veur oorlog?’

Dalos was toch nog verbaasd. Het was zo onderhand wel duidelijk dat Tolax afgezonderd genoeg lag om niet alles even snel mee te krijgen. En dat een eenvoudige jutter als Char weinig van politiek of geschiedenis wist, snapte hij ook wel. Maar dit ging wel erg ver.

‘Had je daar nog niet van gehoord dan?’ zei Dalos.

‘Neuh, jung. Da’s zo ver weg! D’r es hier in gien eeuwe oorlog gewies! Messchien wel neut!’

Dalos bedacht zich dat dat nu wel eens zou kunnen gaan veranderen, maar in plaats daarvan zei hij: ‘Gelukkig voor jullie dan maar.’

‘Dîh kump dan zeker deur die Demon van oe?’ vroeg Char.

Dalos knikte. ‘Die trekt op met al zijn schepsels en gedochten, samen met Mensen als Nyctoreth. Het laatste wat ik heb gehoord is dat Rirthors door ze is veroverd. Misschien wel meer intussen... Het ziet er niet goed uit.’

‘Zelfs den,’ zei Char, ‘rustig blieve es ’t best!’ Hij dronk zijn mok leeg. ‘Hier, jung, nim nog wâh. Morge gade op weg om te marchere veur ’t voaderland. Moar vandaag vierde de gasvriehied van Tolax!’

Vooruit dan maar. Dalos dronk ook zijn mok leeg en hield hem bij. Char schonk beide bekera vol.

‘En dâh gee oew meeske moar mag vende!’ zei hij proostend.

Dalos hief zijn eigen mok op en glimlachte erbij. Die man mocht veel drinken, maar hij had alsnog een nuchter karakter.

De rest van de avond wisselden ze verhalen uit.

Dalos sliep die nacht aan één stuk door. Pas op het laatst kreeg hij weer een droom over Milayna, waarin ze verstrengeld lagen op het strand. Toen hij uit die droom wakker geschrokken was, sloop hij naar buiten en keek vanaf de duin uit over de zee en het strand. In het oosten kwam de zon op. De lucht was nog donkerblauw, met kleine wolkjes over het firmament verspreid. Het weer was veel vrediger dan gisteren. Misschien maakte dat de zee des te indrukwekkender. Zoveel water in alle richtingen. Het leek wel oneindig. Ergens in de verte moest Avalon liggen, maar er was geen spoor van te zien. Hoe had hij ooit kunnen denken dat hij zo'n enorme zee wel even oversteken kon? Als Milayna hem niet gered had, was hij ergens op die wijde zee verdronken, in de diepte waar zij zich nu bevond, ergens daar, onbereikbaar ver weg. Zou hij haar ooit nog zien? Dat leek hem niet waarschijnlijk.

'Goei'morge! Sloap uut?' wekte Chars stem hem uit zijn gedachte.

Char onthaalde hem op een ontbijt van pap, spek en eieren. Tegelijkertijd maakte de jutter een ransel klaar met wat eten en drinken voor onderweg. Vervolgens deed hij Dalos uitgeleide en wees hem de weg.

'Aije de kus volg, kumde vanzelf en de haove!' zei Char.

Dalos knikte. Hij haalde zijn buidel tevoorschijn. Die was stevig dichtgebleven onder water. Veel zat er niet in, maar Dalos wilde de man toch wat vergoeden voor zijn onkosten, dus haalde hij er een daalder uit. 'Hier, Char.'

De jutter hief zijn hand afwerend op. 'Neu, neu, neuh! Mien poa zee altied: aon mensen en nood vroagde gien geld!'

'Doe niet zo raar, Char. Je spullen...'

'Die hèdedek ook moar van 't strand! Ek red mien wel!' Hij klopte Dalos op zijn schouders. 'Goa nou moar, jung! Pak die rutzakke! Loat ze nie wenne zunder slag of stoot!'

Met die woorden indachtig liep Dalos langs de kust van Tolax naar het zuiden, op de derde dag nadat Nyctoreth Rirthors had ingenomen. De wind woei nog altijd, maar veel zachter en minder guur. Bovendien had Char hem een oude mantel gegeven die Dalos' bovenlijf omsloot.

Lange reizen waren altijd frustrerend, zeker als je te voet ging. Je wist nooit wanneer je doel eindelijk in zicht zou komen en het kon behoorlijk vermoeiend zijn. Maar met Chars brood en uitgebakken spek en af en toe een slokje brandewijn slaagde Dalos erin om door te zetten met zo min mogelijk rustpauzes.

Uiteindelijk zag hij in de verte een laaggelegen baai met wat schepen en bootjes. Het waren er niet erg veel en de nederzetting eromheen viel ook wat tegen. Bij een haven dacht Dalos nu voornamelijk aan steden, maar dit was inderdaad een dorp, zoals Char had gezegd, hoewel een paar huizen die op de kade uitkeken in stadse stijl gebouwd waren: hoog en langwerpig, met een verdieping. Stenen huizen stonden er niet op het kerkje na. Verder bestond het overgrote deel uit kleine houten huizen en hutkommen. Waarschijnlijk waren de meeste bewoners vissers.

Het had een uur of vijf gekost om vanaf Chars hut de haven te bereiken. Nu moest hij zien dat hij een schip vond dat hem over wilde zetten. Bij de eerste pogingen ving hij bot. Sommige gingen voorlopig niet omdat er averij van de storm hersteld moest worden. Anderen gingen niet naar het vasteland omdat ze vissersboten waren. Bij eentje was het bijna raak, maar zodra Dalos vroeg of hij mee kon riep de bootsman: 'We nimme gien passegiers!' en draaide zich om.

Dus liep Dalos verder. Het volgende schip zag er ook weer uit als een vissersboot, maar ze waren vaten aan boord aan het rollen, dus besloot Dalos het alsnog te proberen.

'Goedendag!' riep hij.

Eén van de zeelui reageerde. 'Dag! Wat is 't?' Zijn

accent was wat lichter dan dat van Char of van de bootsman van het vorige schip. Dalos vermoedde dat de man niet van Tolax maar van de Kaap kwam.

‘Gaan jullie naar Lothardia?’ vroeg hij.

‘Jah, maar passagiers doen we nie, hoor.’

‘Ik kan er ook wat arbeid tegenover zetten,’ zei Dalos.

De man keek even bedenkelijk. ‘We hèjje eigenlijk wel genoeg mannen,’ zei hij tenslotte.

‘Ik vraag geen geld,’ zei Dalos. ‘Alleen de overtocht. In ruil voor twee extra handen. Dan ben ik waar ik wil en hebben jullie wat minder werk, iedereen blij...’

De man leek niet overtuigd, maar wees over de kade. ‘De kap’tein zit doar in d’n herberg! Vraag ’t hem moar! Hij heet Rurd. Met ’n baard!’

Dalos liep de houten pier weer af richting de huizen. De herberg stond niet ver van het kerkje, waarschijnlijk met het oog op lieden die na de mis niet wisten wat ze met hun zondag moesten. Het gebouwde oogde verder niet erg uitnodigend. Het was op ongeveer hetzelfde formaat als een normaal stads huis, zodat je er vast en zeker met meerdere gasten in één kamer lag. Het uithangbord toonde een man in een bootje die een fles aan zijn mond hield: *De Zuupschuut*.

De gelagkamer bevestigde Dalos’ vermoeden. Het leek meer op een sjofel kroegje: smal, slecht verlicht en met sombere, donkere kleuren. Aan de tafeltjes zaten wat kerels te dobbelen, te zuipen of te lachen.

Achter de toog stond een nogal chagrijnig uitziende waard. Toen Dalos hem aansprak en vroeg waar kapitein Rurd zat kon er alleen een wijzende duim en een kortaf ‘Achter!’ van af.

Aan de achterste tafel zaten drie mannen. Ze waren in gesprek onder het genot van wat bier en een maaltijd. Dalos hoefde zich niet af te vragen wie hij hebben moest, want maar één van de drie had een baard.

‘Kapitein Rurd?’ vroeg hij.

‘Wat?’ vroeg de man met ruwe stem. Hij klonk alsof hij

wel van hier was, maar was beduidend luider en dominanter dan alle Tolaxers die Dalos tot nu toe gesproken had. Hoe direct ze ook konden zijn, ze hadden altijd vrij nuchter geklonken. Deze man klonk haast alsof hij uit was op een conflict, gewoon omdat het kon.

‘Ik hoor dat u naar Lothardia gaat en...’

‘Ja, en?’ onderbrak de man hem, terwijl hij een grote hap aardappel in zijn mond stak.

‘Ik moet die kant ook op,’ zei Dalos. ‘Dus bied ik u graag mijn diensten aan.’

‘k Hèt genoeg manne!’ blafte de kapitein zonder op te kijken. ‘t Geld groei me nie up mien rug!’

‘Ik hoef geen geld,’ zei Dalos. ‘Alleen de overtocht, in ruil voor wat extra handen.’

‘Ja, dâh zien ek!’ zei de man. ‘Schattige kinnerhandjies, joa! Weede gee iets van schepe?’

‘Nou...’

‘Weede iets van ves vange?’

‘Dat niet, maar...’

‘Donner den up, blaog! Mèh ouw blunde kuppie!’ De kapitein keek met een vuile grijns naar zijn tafelgenoten. ‘Ge wee wâh ze zegge! Dadde alleen moar ellende hèt van vruwkies an boord!’ Hij bulderde luidkeels om zijn eigen grap.

Even overwoog Dalos om zijn mantel op te tillen zodat de man zijn zwaard zou zien en zou schrikken, maar hij bedacht zich gelukkig meteen dat dat een slecht idee was. Sowieso had het geen zin om in het aas te happen en hier ruzie te gaan staan maken. Praten met deze vlerk was tijdverspilling. Dalos draaide zich om en liep van de tafel weg. Even voelde hij een tik tegen zijn achterhoofd, gevolgd door diezelfde luide bulderlach. Die vent had het blijkbaar ook nog nodig gevonden om eten achter hem aan te gooien. Triest, hoor.

Dalos wilde eigenlijk weer naar buiten gaan om zijn zoektocht te vervolgen, maar hij voelde bij het lopen over de nogal scheve vloer ineens hoe moe hij eigenlijk was.

Het kon zo onderhand geen kwaad om even te rusten dus hield hij opnieuw halt bij de toog. 'Mag ik een biertje?'

De waar schoof een pul met bruin bier zonder schuim naar hem toe. 'Kwartjie.'

Dalos betaalde en nam een slok. Hij schrok even van de smaak. Het was veel bitterder en sterker dan hij gewend was en ook vrij lauw. Maar het was iets en gezien zijn omstandigheden moest hij daar maar genoeg mee nemen. Met zijn pul schuifde hij naar een lege tafel in de hoek. De vraag was wat hij nu moest doen als hij voor vanavond geen overtocht te pakken kreeg. Het leek hem verre van ideaal om hier te blijven slapen, maar er kon wel eens weinig anders op zitten.

'Hee, kèrl.' Een tafelman van kapitein Rurd was blijkbaar opgestaan en naar hem toe gelopen. 'Gee moe naar Lothardia, zei oe?'

'Dat klopt,' zei Dalos.

'Ge ken mèh mij mee. Ge help met inlaaien en aflaaieren, praoten we verder nergens meer over, goe?'

'Eh, ja. Erg graag!' zei Dalos. 'Dank u wel, mijnheer...'

'Rennis,' zei de man. 'Geen dank. Ik kon 't nie over m'n hart verkriegen na hoe die lul tegen oe dee. 'k Zit wel bij 'm aan tafel, maar ja, 'k mot ergens zitten en 't blijf 'n collega. Luister, wee vertrekken morgenochend vroeg. Wees op tijd, want we wachten niet op oe, ja?'

Hij stak een hand uit dus Dalos nam die aan en schudde hem. 'Dalos is de naam.'

Rennis gaf een kordate handdruk. 'Tot morgen dan, jong. 'k Gaat terug naar m'n ète.'

Terwijl Rennis kalmpjes terugliep naar zijn maaltijd, stond Dalos op en liep weer naar de waard. 'Kan ik hier ook slapen?' vroeg hij.

De man keek bijna verbaasd bij die vraag. Toen knikte hij. 'Da's één zilverling. En dan hèjje d'r bij te ète.'

De volgende morgen werd hij abrupt wakker toen hij merkte dat er licht door het raam scheen. Hij holde als de

duvel naar buiten uit angst te laat te komen. Maar de boot lag nog aangemeerd en het inladen was in volle gang.

‘Goeiemorge!’ riep Rennis terwijl hij een vat aan boord rolde. ‘Al die lege voaten an boord, graag!’

Dat stelde in elk geval weinig voor. Ze waren met zijn zevenen, dus het werk was zo gedaan.

‘Gaat er geen lading van hier naar het vasteland?’ vroeg Dalos terloops.

‘De mensen hier hedde nie veel te bieden,’ zei Rennis somber. ‘Wij leveren handel uut Lothardia hier af en mogen dan een deel van de opbrengs houwe. En daarmee betalen wij ons eten en drinke weer, zodat hullie hier weer geld hedde voor de handel en zo.’

Tijd om te kletsen hadden de mannen verder niet. Het anker ging op en het scheepje hees de zeilen. De wind was weer guur en de golfslag hevig, zodat de voorstevan een paar keer stevig in het water werd geduwd. De eerste keer was Dalos zo dom geweest om daar te staan en kreeg hij een nat pak, tot groot vertier van de bemanning.

Na enkele uren werd de kust van de Kaap in de verte zichtbaar. De haven die ze daar uiteindelijk binnenvoeren, was in beduidend beter staat dan die van Tholax: hier lag werkelijk een stadje met geplaveide straten. Het was te zien dat hier meer schepen langs kwamen, want er waren meerdere taveernes, kroegjes en herbergen te zien.

De lege vaten uitladen ging ook vrij vlot, maar vervolgens moesten er volle vaten aan boord, evenals kisten, zakken, balen, al wat je maar bedenken kon. ‘Alles wâh ze op Tholax nie hebbe,’ zei Rennis. ‘En dat is veull! Alleen hout, ves en alles van ’t schaop of varke moe je niet mee ankomme. Oh, en honing.’

Uiteindelijk waren ze klaar. Rennis stopte zijn mannen hun loon toe nadat hij afgerekend had met de leveranciers. Toen nam hij afscheid van Dalos: ‘Bedank voor d’n hulp, vrind. Blij dâh we oe van dienst kunden zun.’

‘Ja, insgelijks,’ zei Dalos. ‘Dank u voor alles.’

‘Wâh gaat ge nu doen?’ vroeg Rennis en hij wees met een bezorgde blik naar Dalos’ zwaard. ‘Naar d’n oorlog?’

‘U heeft er wel van gehoord?’ flapte Dalos eruit.

‘Tuurlijk,’ zei Rennis. ‘Daarom ga ’k ook praote mèh collega’s, zelfs mèh zo’n kloezak as Rurd. Men weet neuit wâh voor nieuws dien hedde.’ Hij keek even bedenkelijk alsof hij aarzelde wat hij tegen Dalos moest zeggen, maar uiteindelijk haalde hij zijn schouders op en tikte tegen zijn voorhoofd. ‘Pas goed op oezelf, ei?’

‘Tot ziens, kapitein.’ Dalos draaide zich om en liep de kade af. Even bleef hij staan en keek achterom over de wijde zee. Tolax was niet meer te zien. Het was alsof hij wegliep van zijn laatste kans om Milayna ooit nog te zien. Gut, hij deed het weer! Nee, hij moest haar echt uit zijn hoofd zitten, want dit was geen doen. Hij zuchtte en liep snel door.

De herbergen waren hier nog steeds niet al te geweldig, maar Dalos besloot dat het verstandiger was om zuinig aan te doen. Uiteindelijk ging hij er eentje binnen die goedkoop maar wel in orde leek. De gelagkamer was maar halfvol en het gezelschap was er duidelijk wat rustiger dan in andere zaken.

Terwijl hij er binnenliep en om zich heen keek, bereikte een serveerster net de toeg. ‘Dag schat!’ zei ze met hetzelfde Kaapse accent als Rennis, een soort lichtere versie van dat van Tolax. ‘Ken ik oe helpe?’

Dalos keek haar even sprakeloos aan. Ze had lang rood haar, volle rode lippen en een bleke huid. Het was net of Milayna voor hem stond, maar dan als Mens. Die mond, dat gezicht, die slanke armen, die stevige boezem... ‘Milayna?’ fluisterde hij verbaasd.

‘Doura is d’n naam,’ zei ze hoofdschuddend doch laconiek. Nu viel het Dalos inderdaad op dat er verschillen waren. Het haar was niet wierchtig, maar gewoon krullerig mensenhaar. Bovendien was het niet roodbruin, maar licht rossig. De huid was gewoon menselijk, dus niet de grijswitte kleur van de Meermin. Bovendien had ze een

hoop lichte sproetjes. En haar ogen waren gewoon grijsblauw. Wel had ze roodgeverfde lippen. Ze droeg een donkerrode rok en een vaalwit hemd zonder mouwen, dat haar bovenlijf strak omsloot met behulp van een veter.

‘Overnachten?’ vroeg ze. Haar toon was niet onvriendelijk, maar wel heel direct en ter zake.

Dalos knikte. ‘Met eten en drinken, graag.’

‘Waar hèjje zin an? Vis? Soep? Kip?’

‘Eh... Vis is goed,’ zei Dalos. Hij had bij elk woord dat hij sprak het gevoel dat hij zichzelf verder en verder voor schut zette.

‘Bier d’r bij? W’ hèjje tripel. Maar d’r is ook wijn en Tolaxse jajem.’

Dalos had liever wat lichters dan al deze opties. Zeker de drank van Tolax stond hem niet aan. ‘Heb u ook pils?’ vroeg hij aarzelend. Hij verwachtte dat het een domme vraag was, anders had ze het wel genoemd.

Maar tegen zijn verwachting in zei ze: ‘Ja, hoor,’ liep achter de toog en vulde een kroes. ‘Astem. Ga maar zitten. ’t Ete komp zo.’

Dalos ging aan een leeg tafeltje zitten. Het eten werd even later neergezet door een slungelige knecht. ‘Met sloape d’r bij is ’t drie obolen.’ Dat was iets duurder dan op Tolax, maar niet choquerend veel, dus Dalos betaalde meteen.

Terwijl hij at en dronk kon hij het maar niet laten om naar Doura te kijken. Hij bleef Milayna maar in haar terugzien, maar dan als Mens. Hij had meer verschillen gezien dan alleen het ontbreken van de staart, maar nu hij langer keek leek het meer alsof dat betekende dat het ging om een volledige transformatie tot in de kleinste details. De verhalen van Char hadden ook verteld over Meerminnen die met behulp van onbekende toverkunsten in Mensengedaante aan land gingen. Dalos vroeg zich af of Milayna dat soms ook kon. Van de andere kant, wat gaf het of ze dat kon? Als Doura gewoon Doura was, dan was ze toch eigenlijk net zo mooi als Milayna, net zo heerlijk...

Dat lijf, die ogen, die mond, die haren... Hij kreeg zin om haar in zijn armen te nemen en te kussen. En meer.

'Ei, jung!' Dalos schrok op. Een oude man was naast hem komen staan en had zich naar hem toe gebogen. 'Nie stare! Da's slech veur 't bier!' zei hij lachend. 'En ge kin bèter op ouw poet lette!' Hij wees naar Dalos' buidel die nog steeds op tafel lag. Dalos was dat ding gewoon vergeten op te bergen! Terwijl hij, zich rot generend, de buidel greep, legde de oude man een hand op zijn schouder. 'En nog wâh,' zei hij zachtjes. 'As ge n'n mèhd wul, moede nie stoare moar d'r up af. Nou bunde jung, nou kin 't nug! Wâh hedde te verliere?' Hij gaf Dalos een bemoedigende klopp op zijn schouder en strompelde verder de gelagkamer in.

Dalos keek hem even geërgerd na over zijn schouder. Waar stond die zich mee te bemoeien? Nou ja, als hij Dalos niet op zijn buidel had geweest... Dalos keek weer voor zich en het rode haar trok meteen zijn aandacht weer. Te verliezen... Wat had hij eigenlijk te verliezen, ja? Wat deed het ertoe? Wie zou er achter komen? En dan nog, nou en? Hij was hier en hij was vrij. Niets dat hem bond. Stel dat ze hem ook leuk vond... Alles kon toch nog? Hij was nog jong, ja.

Hij stond op en liep op de toog af, waar Doura net een blad vol lege mokken neerzette. 'Oh, dag, schat,' zei ze weer. 'Zeg 't 's!'

Dalos ging vlakbij haar staan. Nu hij hier stond, had hij ineens het gevoel dat de woorden bleven steken in zijn mond. 'Ik, eh...' zei hij. 'Ik wou vragen...' Voorzichtig legde hij zijn hand op de hare. Zijn hartslag schoot meteen omhoog. En meer.

Haar blik ging naar zijn hand en terug naar zijn gezicht. Een klein, uitdagend grijnslachje werd zichtbaar. 'Ge wou wâh lekkers toe? Hm?'

Hij voelde zijn opwindning toenemen. Het liefst wilde hij luidkeels 'Ja!' roepen, maar hij kreeg het niet over zijn lippen.

Voor hij genoeg moed bij elkaar geschraapt had, stak ze haar vrije hand uit naar de zijne. 'Lades zien wadde hebt.' Ze pakte de buidel uit zijn hand en legde die op de toog.

Dalos voelde zich even onaangenaam verrast. Dit was niet wat hij in gedachten had gehad. Meteen schoot hem te binnen dat hij het wel had kunnen weten. Ze was serveerster in een goedkope herberg in een havenplaats, dus als ze extra wilde verdienen...

Ze raapte vier obolen op, meer dan de hele overnachting met maaltijd hem kostte. 'En dan mats ik oe, hè? Omdâh j' zo'n lief blond koppie hèt.'

Razendsnel woog hij de woorden af. Intussen greep hij snel zijn buidel weer en stopte alles erin terug voor ze zich zou bedenken. Terwijl hij deed dat deed kwam ze tegen hem aan staan en sloeg haar blote arm om zijn nek. Hij draaide zich om en overwoog heel even om te zeggen dat dit toch geen goed idee was. Maar hij kon haar ruiken. Een beetje zout, alsof ze gezweet had van het harde werk.

'Naar boven dan maar?' zei ze zachtjes. Ze begon te lopen en nam hem voor hij het wist mee de trap op, waar ze de eerste deur voor hem opendeed. Dalos ging naar binnen en gooide zijn mantel en zijn zwaard af. Doura was achter hem aan binnengekomen en deed met haar rug naar hem toe de deur dicht. Dalos liep op haar toe en pakte haar middel vast. Ze protesteerde niet dus nam hij haar goed beet. Ze was iets kleiner dan hij, dus kon hij zijn neus middenin de haardos op haar achterhoofd leggen. Zijn handen gingen over haar middel en haar heupen. Uiteindelijk vonden ze hun weg naar boven, naar haar borsten.

'Oef, gij heb lang nie gehad!' zei ze.

Hij trok de stof van haar schouders en greep haar naakte borsten. God, wat was ze heerlijk. Toen draaide ze zich om. 'Ouw beurt,' zei ze, terwijl ze zijn tuniek en borstrok omhoog trok. Zodra die uit waren omhelsde hij haar innig, zodat hun naakte bovenlijven tegen elkaar kwamen. Haar hand streelde over zijn kruis, eerst nog

met de broek erover, uiteindelijk zonder. Tot slot liet ze haar eigen kleren op de grond glijden.

Hij wist niet helemaal zeker of hij haar op het bed duwde of dat zij hem erop trok. Ze landden er bijna vanzelf op, waarna de rest ook soepel ging. Hij voelde zich in extase. Dit was het! Dit was zijn droom! Zijn droom van Milayna! Het ging veel sneller dan hij had gedacht of gehoopt. Hij kon meerdere kermen van genot niet onderdrukken – ze waren zo hevig dat hij bijna jammerde. Toen was het voorbij.

‘Dâh ging snel,’ zei ze kalmpjes. ‘Ge wou ech graag, hè?’ Ze streelde door zijn haar.

Zijn ademhaling kalmeerde en hij knipperde even goed. Hij keek naar de prachtige vrouw onder hem. Het viel hem nu pas op dat ze niet zo jong was als hij had gedacht. Met wat fantasie had ze zo tien jaar ouder kunnen zijn dan hij. Nu hij goed keek zag hij ook dat ze niet zoveel op Milayna leek als hij om een of andere reden had gedacht. Haar neus was langer, haar kin was spits en ze had zelfs een beetje wallen onder haar ogen. En ietwat forse voortanden. Ze was wel mooi, maar ze was zeker Milayna niet.

Ineens had hij het gevoel dat hij iets verschrikkelijk doms gedaan had. Hij had zich mee laten slepen door de gelijkenis die hij op een of andere manier in Doura had gezien, maar nu leek die ineens helemaal niet zo duidelijk meer. Had hij het gezien omdat Milayna’s kus hem misschien had betoverd? Het leek alsof die betovering nu ineens abrupt verbroken was. Het scheen hem nu niet meer toe dan een dwaas droombeeld. En voor zoiets was hij Symethra vergeten en met een hoertje naar bed gegaan. Lieve hemel, wat had hij gedaan?

Zij leek nog niet te merken wat hij dacht. ‘Aje nog ’n keer wil, mag ’t wel,’ zei ze. ‘Ge heb d’r voor betaald en ’t was zo kort.’

‘Eh, nee...’ hakkelde hij. ‘Nee, ik... eh... Ga, eh... Ga maar. Ik... Ik had niet... Nee, ga, alsjeblijft. Ga-ga weg.’ Hij dook

van haar af en draaide zich om op het matras.

'Ah. Goed,' zei ze kalmpjes, alsof ze dit wel vaker had meegemaakt. Dalos kon horen hoe ze van het bed af kwam, zich aankleedde en de kamer verliet.

Walgend van zichzelf kroop hij ineen met de deken over zich heen. Als Symethra hier eens van wist... Als ze hem kon zien! Hij had haar trouw beloofd, godallemachtig. Er was nooit een ander geweest, had hij gezegd. En nu dit! Hoe had hij dit kunnen doen? Hoe kon hij zichzelf ooit nog aankijken? Hoe had hij zichzelf ooit zo het hoofd op hol kunnen laten brengen? Was het echt die kus van die Meermin geweest? Of haar betoverende aanblik? Ineens deed die herinnering hem niet erg veel meer.

Hij herinnerde zich de verhalen van Char over mannen betoverd door Meerminnen. Was hij eraan ontsnapt door naar bed te gaan met een vrouw die hem aan haar had doen denken? Was het zo simpel? Of lag het eraan dat ze niet voor hem gezongen had? Of allebei?

Al piekerend viel hij langzaam in slaap. Voor het eerst droomde hij niet over Milayna.

CXI. Plannen zonder daglicht

Symethra begon haar tijdsbesef steeds verder kwijt te raken. In het voortdurende donker was het onmogelijk om in te schatten hoe lang ze sliep en of het dag of nacht was. Ze nam voor het gemak maar aan dat de cipier twee keer per dag kwam, maar door de urenlange stilte leek het veel langer te duren, terwijl ze soms tussendoor in slaap viel, wat het alleen maar moeilijker maakte om het bij te houden. Ze begon zo onderhand blaasjes in haar mond te krijgen van de gebrekkige voeding. Dat ze hier geen enkel daglicht had zou haar gezondheid vast ook niet helpen. Ze slaakte een sombere zucht bij die gedachte.

‘Niet ideaal voor een Mens. Of wel?’ zei een zachte, boosaardige stem ineens. Symethra schrok zich een ongeluk en draaide haar hoofd in een reflex in de richting ervan. Naast haar, op het stro, zat de Demon. Hij was als een schaduw in die pikdonkere cel, een gestalte die nog donkerder was dan het donker zelf. Alleen zijn ogen waren twee rode puntjes, als kolen die gloeiden van haat, waarmee hij voor zich uit staaarde alsof hij in gedachten verzonken was. Langzaam draaide hij zijn gezicht naar haar toe. ‘Koud, nat, vuil en aardedonker. Geef toe, je had het beter als gevangene in mijn grotten.’

‘Ga toch weg,’ mompelde ze.

‘Pas op wat je wenst, meisje. Er komt een keer dat er geen weg terug zal zijn en ik je geen nieuwe kans geef.’

‘Nog een paar dagen in deze omstandigheden en je kunt me geen kans meer geven.’

‘Hmm... Zonde. Zonde van zoveel potentieel.’

‘Alsof je aan mij zoveel hebt.’

‘Elke steen aan een bouwwerk is er eentje. Maar vergis je niet, meisje. Spoedig vertrek ik hier weer om mij te richten op de inname van Falklo. Wanneer dat begint zal ik niet vaak meer naar Kusropol komen, want daarna is Lothardia aan de beurt.’

‘Je moet je leger vast aardig uitsmeren om dat allemaal te bezetten.’

‘Niet zoveel als je denkt. In elke stad die wij innemen kondigen wij amnestie af voor ieder die zich bij mijn legermacht aansluit. En wat Falklo betreft: de Rhotal loopt door dat land naar zee en het is daarmee het land dat het zwaarst getroffen is door de pestilentie. Bovendien heeft dat het moreel van deze Mensen vast getroffen, evenals de val van Kusropol en de dood van hun keizer.’

‘Oh, is hij dood? En wie liep er dan voor me de kerkers in, met die zak over zijn hoofd?’

‘Zoveel slimheid. Dit bedoel ik nu als ik zeg dat je potentieel hebt. Maar het doet er niet of toe of Iralkon nu werkelijk leeft of niet. Wij zeggen dat hij dood is en niemand kan het tegendeel bewijzen. Er is geen hoop voor dit rijk, noch voor zijn bondgenoten. En niet voor jou, tenzij je tot inkeer komt en je bij mij aansluit.’

‘Heb je mij zo wanhopig nodig dan?’

Geen antwoord. De Demon was weer verdwenen. Hij was puur gekomen om haar te bekijken en te tarten. Symethra kroop weer ineens onder het stro. Ze vreesde dat het waar was wat ze had gezegd over haar gezondheid. Het was hier te koud en te vuil en ondertussen was haar weerstand ongetwijfeld aan het afnemen. Binnen een paar dagen had ze ongetwijfeld longontsteking of iets ergers en dan zou het niet lang meer duren.

‘Gaat u zitten.’

Zelfs zonder staf of dure kleren bleef Cronas een indrukwekkende verschijning. Net als wijlen Arminan was hij moddervet, misschien zelfs zwaarder dan die decadente rijkaard geweest was, maar hij was beduidend langer en droeg ruim zittende, donkere kleding, waardoor het minder opviel. Zijn uitstraling had een bepaalde trots en aanwezigheid, terwijl Arminan vooral verveeld en laks was geweest. Cronas' kleine ogen keken Nyctoreth strak en uitdrukkeloos aan, wat met de smalle lippen het

idee gaf dat hij niet onder de indruk was.

‘Dank u,’ zei de kamerheer en hij nam plaats in de stoel. Zijn diepe basstem was zo direct als zijn blik, maar wel kalm en beschaafd. Het maakte duidelijk dat hij berekenend was. Hij zat rechtop met zijn ellebogen op de leuning maar zijn handen op zijn schoot, alsof hij een gesprek met een gelijke aanging. Arminan had zich ook niet nederig betoond, maar hij had altijd onderuitgezakt gezeten, terwijl hij er vrijwel altijd iets bij had gegeten of gedronken. Arminan had puur geleefd voor fysieke geneugten, die hij zo gemakkelijk had kunnen verzadigen dat het hem was gaan vervelen. Men zei dan wel dat Cronas getrouwd was met zijn maag, maar desondanks wist hij zich blijkbaar keurig te houden. Bovendien was het algemeen bekend dat Cronas praktisch in celibaat leefde, wat van Arminan allerminst gezegd had kunnen worden.

Nyctoreth gebaarde naar de kruik en de schaal broodjes. ‘Tast toe, als u wilt. U bent mijn gast.’

‘Graag. Dank u,’ zei Cronas weer. Hij nam een broodje en nam er een grote hap van. Een slok verdunde wijn om het weg te spoelen werd met een zachte zucht ontvangen.

‘De laatste dagen heeft het u wellicht wat minder gesmaakt,’ zei Nyctoreth.

Cronas keek hem weer recht aan, zonder dat er ook maar een spoor van angst of weerstand op zijn gezicht te lezen was. ‘Hmm, ik moet bekennen dat dat niet het ergste was.’ Hij had die typische gewoonte om zinnen in te leiden met zo’n nadenkend “hmm”. Opnieuw een teken van hoe berekenend hij was.

‘Wat dan wel?’ vroeg Nyctoreth.

‘Och, hmm, de verveling. Ik ben altijd bezig, al mijn hele leven lang, elke dag. Zelfs mijn maaltijden zijn niet altijd vrij van werk. Dan is het heel bevreemdend om in arrest te zitten en niets omhanden te hebben, begrijpt u?’

‘Ik denk het wel,’ zei Nyctoreth. ‘Ik ben ook al tijden bezig. Maar misschien kan ik ervoor zorgen dat u zich niet

meer hoeft te vervelen.'

Cronas trok zijn wenkbrauwen vragend op, maar zijn blik bleef afwachtend. 'Hmm, oh?'

'U heeft toch zeker wel een idee waarom ik u hier heb laten komen?'

'Dat wel, maar ik gis liever niet,' zei Cronas.

'Welnu,' zei Nyctoreth. 'Nu ik Kusropol in handen heb, ben ik van plan om hier mijn residentie in te richten. En om dat te doen heb ik een georganiseerde hofhouding nodig.'

'Uiteraard.'

'U kent elk gangetje van het paleis, zegt men. En de hele hofhouding.'

'Hmm, ja,' zei Cronas. Zijn worstenvinger beroerde peinzend zijn kin, al was zijn blik nog steeds mat en vrijwel onleesbaar. 'Maar ik ben geen logische kandidaat voor zoiets, wel? Ik heb mijn hele leven het Huis Chrusoxifos gediend.'

'Dat geldt strikt genomen voor nog veel meer die hier zijn achtergebleven,' zei Nyctoreth. 'Maar als u werkelijk zo trouw bent, waarom bent u dan hier gebleven?'

'Hmm, omdat iemand het paleis klaar moest houden. Voor een eventuele terugkeer van Iralkon, dan wel voor uw binnenkomst.'

'Dus daarom bent u niet meegegaan met de rest van het Hof?' vroeg Nyctoreth. 'Met de Kroonraad. En met de keizerlijke familie, dat Huis Chrusoxifos waar u van spreekt.'

Cronas staarde hem even aan. Toen keek hij weg met een vermoeide zucht. 'En omdat ik er niet aan denken moest om dit paleis te verlaten, eerlijk gezegd. Ik heb hier mijn hele leven doorgebracht en ik walg van het idee om die vuile straten daarbuiten te betreden. Laat staan dat ik werkelijk op reis zou willen.'

Nyctoreth glimlachte geamuseerd. 'Kijk, dus toch. Ik vermoedde al zoiets. U lijkt mij geen reiziger.'

'Dat is juist, al ligt het wellicht iets genuanceerder. Het

organiseren van dit paleis is mijn leven, ziet u. Ik heb nooit iets anders geambieerd en de laatste twintig jaar ook niets anders gedaan. Ik zou dat niet graag kwijtraken.'

'U begrijpt dat als u onder mij weer aan de slag zou gaan, er wel degelijk wat zaken anders zullen liggen?'

'Vanzelfsprekend, heer.'

'Heel goed. U begrijpt dus dat ik u op dit moment onmogelijk blind kan vertrouwen. Zulk vertrouwen moet per definitie gewonnen worden. Voorlopig word ik hier in mijn behoeften voorzien door een door mijzelf samengestelde staf. Zij staan onder leiding van een dame die Natande heet. En tot nader order kunt u haar noch de anderen bevelen geven. Begrijpt u wel?'

Cronas' ogen gleden even nadenkend naar links. Toen knikte hij. Dat gaf een prachtig rimpeleffect op die enorme onderkin.

'Verder kunt u uzelf alvast bewijzen door mij te helpen met het, waar nodig, zuiveren van het oude personeel.'

'Degene die het trouwst aan Iralkon waren zijn al weg,' zei Cronas. 'Evenals de lafste.'

'Maar er is ongetwijfeld nog wat meer filtering mogelijk.'

Cronas dacht weer even na. 'Hmm, ik denk van wel. Ik moet overigens zeggen dat ik had verwacht dat gij wel één of meer... informanten aan het Hof had.'

Nyctoreth glimlachte weer. 'Al met al was het Hof niet erg doordringbaar. We hadden er een paar, marginaal, met weinig kennis of werkelijke mogelijkheden. Maar anders had u wellicht van hen geweten.'

'Ach ja, natuurlijk,' zei Cronas droog, alsof hij niet van plan was geweest werkelijk iets met die informatie te doen.

'Ik voeg er echter aan toe dat u hier zit dankzij hen. Een invloedrijke kamerheer is geen logisch persoon om na een machtsovername op zijn plek te laten zitten,' zei Nyctoreth.

'Of om in leven te laten,' zei de man nuchter.

‘Heel juist. Zij hebben mij echter overtuigd dat er met u te praten viel.’ Nyctoreth besloot het gesprek af te ronden. Als u nu eens begint met de lijst. Wie is er nog aanwezig en wie van hen doet wat? Waar zijn er plaatsen die gevuld moeten worden? En wie kan er beter verdwijnen? Oh, en ik wil dat u helpt met alle gangen en kamers in kaart te brengen. Tot de meest geheime aan toe. Al deze zaken kunt u bespreken met de heren Jercho en Keldrak. Ja?’

Cronas stond op – verbazend gemakkelijk voor iemand met zo’n omvang – en boog diep. ‘Majesteit.’

Nyctoreth tilde glimlachend de zegelring die van de kamerheer was geweest op van de tafel. ‘Zo mag ik het horen, Cronas. Bewijs me wat je waard bent en wie weet draag je op een dag dit zegel weer.’

De grote, zware man draaide zich om en verliet de werkkamer. De deur werd achter hem gesloten.

Nyctoreth stond op en staaarde even door het raam. Buiten regende het. Vanuit het raam had hij uitzicht op het Buitenhof, de omwalling en daarachter de vele daken van de stad die nu van hem was. Blijkbaar begon dat dus ook bij de bewoners door te dringen. Geweldig dat iemand die zijn hele leven dezelfde vorst had gediend zich zo gemakkelijk aan kon passen. Nyctoreth maakte zich wat dat betreft geen zorgen. Iemand als Cronas ging pas een gevaar voor je vormen als je hem de indruk gaf dat zijn positie of zijn leven niet meer veilig waren. Cronas wist dat het al een gunst was dat hij nog leefde, om nog maar te zwijgen van zijn nieuwe kansen in het paleis. Die kansen zou hij dus niet laten lopen. En dat kwam mooi uit, want op dit moment kon Nyctoreth hem goed gebruiken. Hij wist alleen nog niet zeker of dat zo zou blijven.

‘Het bevalt je hier wel?’

Nyctoreth keek om. In de hoek van de kamer stond Noxoran. Nyctoreth wenste dat de Demon gewoon door deur zou binnenkomen in plaats van altijd zo abrupt te verschijnen. Maar hij had zich nu eenmaal onderdanig gemaakt aan Noxoran, dus hij had niets te wensen.

‘Meester,’ zei Nyctoreth buigend.

‘Hoe lang zul je hier nog nodig hebben, denk je?’ vroeg de Demon.

‘Dat kan nog wel een week duren,’ zei Nyctoreth. ‘We zijn op onze vorige veroveringen erg snel doorgetrokken. Als we dat te snel doen, bestaat de kans dat er in ons kielzog weer verzet oplaait.’

‘Bovendien zijn onze troepen niet oneindig,’ zei Noxoran. ‘We kunnen hen niet blijven spreiden. We hebben meer Mensen nodig voor de bezetting.’

‘Wat dat betreft zijn we bezig met gevangenen van het oude regime in dienst nemen in ruil voor amnestie, Meester,’ zei Nyctoreth. ‘Maar als het gaat om onze troepensterkte te velde, hebben we natuurlijk veel extra krachten in de vorm van de Wandelende Doden.’

‘Behalve dat zij langzaam vergaan,’ zei de Demon. ‘Zonder balseming of ander behoudend proces is hen een relatief korte tijd beschoren.’ Hij liep naar het bureau, nam plaats in Nyctoreths stoel en rolde de kaart die op het tafelblad lag uit. ‘Ons plan was gericht op de inname van de hoofdstad. Van hieruit kunnen we nog gemakkelijk naar het oosten gaan, maar hoe dan verder?’

‘U vraagt alleen mijn advies?’ vroeg Nyctoreth met enige behoedzaamheid. ‘Niet van de andere maarschalken?’

‘Ik heb hen er reeds over gesproken. Ik wil nu graag jouw visie horen.’

Nyctoreth raapte de rode kiezelsteentjes uit de kom op tafel en legde ze op de kaart. Hij bakende er een gebied mee af van de Dodengebergte en de Gestorven Vlake naar Tiglon, Zelther, Birea en het Kroonland. ‘Dit gebied is nu in onze handen,’ zei hij. ‘We hebben twee hoofdmachten. De oostelijke, dat zijn wij, uiteraard.’ Hij wees naar Kusropol.

‘Wat is de troepensterkte volgens jou?’ onderbrak Nyctoreth hem. ‘Sashor en Gram’chal waren het er niet over eens.’

‘Dat is ook lastig te bepalen, bij gebrek aan een telling. We hebben diverse slagen gewonnen en daarbij grote delen van de vijand “ingelijfd” als Doden. Bij elke slag hebben we echter ook weer troepen verloren.’ Hij wees over een strook van gouwen van de westkust tot aan de oostkust: de beide Kora’s, Birea, Falklo en Zelther. ‘Hier is de hoofdmacht van Iralkon grotendeels geworven, maar die hebben wij verslagen. De overlevenden zijn waarschijnlijk naar het noorden gevlucht. Hun geschatte legermacht was ruwweg 10.000 man, maar dat was een ruime schatting. Als ik uitga van een percentage van 50 procent aan gesneuvelden, waarvan we een groot deel, maar niet alles, weer hebben weten op te wekken... Laat ik zeggen, 4000 hoofden winst voor ons... Dus onze hoofdmacht telt in totaal hooguit 15.000 hoofden.’

‘Dan staan we niet zo sterk als ik hoopte.’ Noxoran fronste somber en wreef nadenkend over zijn kin.

‘Een meerderheid waren we nooit, Meester, als we al onze vijanden als één macht zouden rekenen. We moesten het hebben van hun verdeeldheid en onze eigen snelheid en onvoorspelbaarheid. Op die manier moeten we onze tegenstanders één voor één verslaan.’

‘Wat dat betreft heb ik goed nieuws,’ zei de Demon. Hij begon de kiezels vanuit de Vlake en het Dodengebergte te verschuiven. Het veroverde gebied werd uitgebreid met grote delen van de beide Elfenrijken, inclusief hun hoofdsteden. ‘We hebben de Elfen uit hun woonstee verdreven. Hun bondgenoten houden zich verrassend afzijdig. Ze geven ons gewoonweg de kans om te winnen!’

Nyctoreth knikte. ‘Maar u zegt: verdreven. Wat als ze hergroeperen?’

‘Dan wachten mijn schepsels hen op, inclusief Reuzen en Draken. Ze maken geen kans.’

‘En de Feeën?’ zei Nyctoreth.

‘Zoals ik zei: afzijdig,’ zei de Demon. ‘Maar bovenal moet men eerst de weg naar hun rijk kennen om hun hulp te kunnen vragen. En die weg kent niemand.’